1

ปักหมุดฉุกเฉิน

“Be my wife, butcher.” (เป็นของฉันเถอะ ที่รัก)

กล้ามเนื้อแกร่งกระตุกเกร็งขณะที่เจมส์วิดพื้น วันนี้เพื่อนร่วมห้องที่จ้องมองร่างกายสีน้ำผึ้งของเขาอย่างมีเลศนัยก็พูดจาหาเรื่องให้ถูกปฏิเสธอีกแล้ว

เรือนจำคลินตัน รัฐนิวยอร์ก ประเทศสหรัฐอเมริกา ตลอดแปดเดือนที่เจมส์อยู่ที่นี่ เขาน่าจะถูกขอแต่งงานมามากกว่าสองร้อยครั้ง

“นายรู้ไหมเจมส์ อยู่ที่เม็กซิโกน่ะ ฉันเป็นเศรษฐีเชียวนา บ้านพร้อมสระว่ายน้ำแปดหลัง แถมด้วยเครื่องบินส่วนตัว บอกแล้วไงว่านายไม่ต้องทำงานหนักเลย แค่อยู่กับฉันก็พอ เบบี๋”

บิ๊ก ชาวเม็กซิกันร่างยักษ์ส่งเสียงหวานเลี่ยนพลางกวาดตามองร่างกำยำของเจมส์ตั้งแต่หัวจดเท้า

“บิ๊ก ยังต้องให้ฉันพูดอีกเหรอ นายไม่ใช่สเปกฉันน่ะ”

บิ๊กรู้ว่าเจมส์ไม่ใช่เกย์ ส่วนเจมส์ก็รู้ว่าบิ๊กรู้ความจริงข้อนี้ แต่พวกเขาก็ยังหยอกล้อและเล่นสวมบทบาทเดิมๆ เช่นเคย สาเหตุเพราะว่าวันเวลาใน

คุกนั้นช่างผ่านไปอย่างเชื่องช้า

นิวยอร์ก มหานครแห่งผู้อพยพ แม้แต่นิวยอร์กที่ขึ้นชื่อว่าเป็นเมืองแบบนั้นก็คงไม่มีสถานที่ที่ผู้คนหลากหลายเชื้อชาติอยู่กันอย่างคับคั่งได้เท่าที่นี่ ไม่ต้องพูดถึงคนขาวและคนดำ ที่แห่งนี้ยังมีทั้งชาวฮิสแปนิก[1] อาหรับ จีน ฟิลิปปินส์...เอาเป็นว่าถ้านักโทษแบ่งทีมเล่นฟุตบอลตามเชื้อชาติ น่าจะจัดฟุตบอลโลกรอบชิงชนะเลิศได้ง่ายๆ เลย และในหมู่นักโทษหลากหลายเชื้อชาติเหล่านั้น เจมส์ผู้มีเชื้อสายเกาหลีก็ได้รับความสนใจเป็นอย่างมาก

ด้วยใบหน้าอ่อนวัยอันเป็นเอกลักษณ์ของชาวตะวันออก บางคนจึงมองว่าเขาเป็นเพียงหนุ่มน้อยอายุยี่สิบ แต่ไม่นานพวกเขาก็ตระหนักได้ว่าตัวเองคิดผิด ท่าทางเรียบง่ายสบายๆ แต่เต็มไปด้วยระเบียบวินัยและความสง่างาม สิ่งเหล่านี้แสดงให้เห็นว่าชีวิตของเขาผ่านการฝึกฝนและควบคุมมาอย่างยาวนาน

กล้ามเนื้อเพรียวบางทว่าแข็งแกร่งและรูปลักษณ์ภายนอกที่ดูสุภาพเรียบร้อยนั้นมักจะทำให้คนอื่นเข้าใจผิด เพราะมันทำให้เขาดูเหมือนพวกพนักงานนั่งโต๊ะที่ชอบเล่นกล้ามตามฟิตเนส

รูปร่างหน้าตาแบบนี้เหมาะกับการเป็นที่ระบายอารมณ์และเป็นลูกสมุนของพวกนักโทษจอมโฉดเหลือเกิน *ว่าแต่นั่นมันอะไรน่ะ* ขณะที่พวกนักโทษกำลังจ้องตะครุบเหยื่อในห้องอาบน้ำอยู่นั้น ก็สะดุดตาเข้ากับรอยมีดและรอยแผลเป็นแน่นเอี้ยดบนมือและแขนของเจมส์

พวกนักโทษต่างตกตะลึงและอดไม่ได้ที่จะถามอาชีพเดิมของเขา แต่ทุกครั้งเจมส์ก็ทำเพียงยักไหล่ พวกนักโทษจึงคาดเดาว่าเขาเป็นหัวหน้าแก๊งระดับกลางที่มาเป็นแพะรับบาปแทนเจ้านาย แล้วไม่นานข่าวลือนั้นก็ถูกเข้าใจว่าเป็นเรื่องจริง

---

[1] Hispanic เป็นคำที่ใช้เรียกแทนกลุ่มประชากรที่มีรากฐานทางวัฒนธรรมและใช้ภาษาสเปนเป็นภาษาหลักในการสื่อสาร

ด้วยเหตุนี้เจมส์จึงกลายเป็นบุคคลที่ดูเข้าถึงยาก ทว่าเมื่อเขายิ้มก็จะกลายเป็นอีกคนโดยสิ้นเชิง ด้วยเวลายิ้ม กล้ามเนื้อบนใบหน้าตั้งแต่หางตาจนถึงกลางแก้มจะแปรเปลี่ยนเป็นรอยลักยิ้มยาว อีกทั้งตาสระอิและรอยย่นเล็กน้อยบริเวณหางตานั้นทำให้รู้ว่าเขาเป็นคนยิ้มบ่อย

ด้วยอารมณ์ขันและการมองโลกในแง่ดีอันเป็นเอกลักษณ์ของเจมส์ แม้แต่บิ๊ก ขาใหญ่ของเรือนจำคลินตันที่ได้รับความยำเกรงจากนักโทษทุกคนก็ยังตีสนิทเขา เพราะคนที่เป็นมิตรกับทุกคนย่อมแข็งแกร่งกว่าคนที่มองทุกคนเป็นศัตรู แล้วบิ๊กเองก็มองออกตั้งแต่แวบแรกว่าเจมส์ไม่ใช่คนธรรมดา

“เห็นว่าบางประเทศแค่ให้เงินสินสอดก็แต่งงานได้แล้ว...เจมส์ ฉันต้องอุ้มนายไปที่นั่นแล้วละ”

“ฉันว่าบางประเทศที่นายพูดถึง การแต่งงานระหว่างเพศเดียวกันน่าจะผิดกฎหมายนะ”

เจมส์รับผ้าเช็ดตัวที่บิ๊กให้มาเช็ดเหงื่อพลางหัวเราะอย่างซุกซน

“ถ้าอยากอุ้มฉันละก็ วันนี้เป็นโอกาสของนายแล้ว เพราะคนที่ขอฉันแต่งงานก่อนนายกำลังรออยู่ข้างนอก”

วันนี้เป็นวันพิพากษาของศาลอุทธรณ์ เจนนิส แฟนสาวของเขากำลังตั้งตารอวันนี้ ส่วนโรบิน เพื่อนที่มาเยี่ยมเขาก่อนหน้านี้มองว่าเขาได้เปรียบในการพิจารณาคดี โรบินเจอพยานปากเอกที่จะช่วยพิสูจน์ว่าเจมส์เป็นผู้บริสุทธิ์แล้ว อีกทั้งยังบอกข่าวดีว่าถ้าคำให้การของพยานได้รับการยอมรับเจมส์ต้องถูกปล่อยตัวแน่นอน

โรบิน เพื่อนที่เปรียบเสมือนครอบครัว และเจนนิส คนรักที่อีกไม่นานจะกลายเป็นครอบครัว เจมส์ซึ่งกอดความฝันที่จะได้เจอพวกเขาเร็วๆ นี้ บอกลาบิ๊กที่รู้สึกเศร้าอย่างน่าเสียดาย

เมื่อถึงเวลา ผู้คุมก็เข้ามา เขาทุบกรงเหล็กด้วยกระบองแล้วพูด

“เจมส์ ยอง ได้เวลาออกไปแล้ว”

ชายหนุ่มสูดลมหายใจลึก ก่อนจะเดินออกจากประตูกรงเหล็กที่ผู้คุมเปิดให้ด้วยท่าทางผึ่งผาย เชื่อมั่นว่าก้าวเดินนี้จะพาเขาตรงไปยังบ้านที่นิวยอร์ก จินตนาการว่าค่ำคืนนี้จะได้นั่งกินมื้อเย็นอันแสนอบอุ่นด้วยกันกับเจนนิส

ที่นี่ไหน

บนเตียงเจนนิสเหรอ หรือว่ากลับมาที่คุก!

ความรู้สึกบริเวณแผ่นหลังและสะโพกเป็นสัมผัสที่เขาไม่คุ้นเคย สัมผัสนั้นทำให้เขาสังหรณ์ใจไม่ดีขึ้นมาทันที เมื่อสติสัมปชัญญะซึมผ่านเปลือกตาซึ่งหรี่จนหยี เสียงอื้ออึงก็แปรเปลี่ยนเป็นภาษาที่ไม่คุ้นหู

“อีกสักครู่ เวลา 02:17 น. เที่ยวบิน KZ909 จะถึงเมืองอินชอน สาธารณรัฐเกาหลี ขอให้ผู้โดยสารทุกท่าน...”

หลังจากจุดโฟกัสชัดเจนขึ้น ชายหนุ่มก็มองเห็นด้านในของเครื่องบิน รวมถึงแผนที่ประเทศเกาหลีบนหน้าจอตรงที่นั่ง ตอนนั้นเองที่เหตุการณ์เมื่อยี่สิบสี่ชั่วโมงก่อนแล่นผ่านไปอย่างรวดเร็ว

ด้านในศาล ผู้พิพากษาสาวผมบลอนด์เนรเทศ เจมส์ ยอง ออกจากดินแดนสหรัฐอเมริกาทันที

ใบหน้าของโรบินที่มองเจมส์อย่างสิ้นหวังจากม้านั่งผู้เข้าร่วมพิจารณาคดี

เสียงกรีดร้องของเขาที่บอกว่าต้องมีอะไรผิดพลาด

การกระทบกระทั่งกับเจ้าหน้าที่ศาลซึ่งพยายามลากตัวเขาออกมา

วินาทีที่ถูกส่งตัวให้เจ้าหน้าที่ตรวจคนเข้าเมืองและส่งขึ้นเครื่องบินกลับเกาหลีเหมือนสัมภาระชิ้นหนึ่ง

ลูกเรือที่ยื่นเครื่องดื่มให้เขาตอนที่หมดแรงจากการดิ้นรน

ยาระงับประสาทซึ่งผสมอยู่ในเครื่องดื่มที่เขาเผลอกลืนเข้าไป

และสติที่ดับวูบในทันที

เหตุการณ์ในอดีตผุดขึ้นมาเหมือนฝันร้ายและเหยียบย่ำหัวสมองเขาราวกับจะขยี้ให้แหลก เมื่อยี่สิบสี่ชั่วโมงก่อนเขายังอยู่ที่นิวยอร์ก แต่พริบตาเดียวก็มาอยู่ที่เกาหลีเสียแล้ว เจมส์รู้สึกคลื่นเหียนกับการเปลี่ยนแปลงที่รวดเร็วเกินกว่าจะรับไหวและไม่ต่างจากการหายตัว เมื่อเครื่องบินลงจอด เจ้าหน้าที่สนามบินซึ่งได้รับการติดต่อและรออยู่แล้วลากเขาที่ยังคงสับสนออกจากเครื่องบิน

ผู้ชายที่รออยู่ตรงสำนักงานตรวจคนเข้าเมืองดูเอกสารที่ตำรวจสนามบินส่งให้ ก่อนจะพูดกับเจมส์ด้วยท่าทางเบื่อหน่าย

“ยินดีต้อนรับกลับประเทศบ้านเกิด”

เจมส์ไม่ได้ยินภาษาเกาหลีมานานแล้ว อีกทั้งคนตรงหน้ายังใช้คำพูดทางการและน้ำเสียงแห้งแล้ง เขาจึงไม่เข้าใจคำพูดของอีกฝ่ายในทันที ต่อมาเมื่อรู้ว่าคำว่า ‘ยินดีต้อนรับ’ หมายความว่าอะไร เจมส์ก็โมโหขึ้นมาตงิดๆ

ยินดี? ยินดีเรื่องอะไร จะบอกว่ายินดีต้อนรับสู่การเป็นคนถังแตกงั้นเหรอ หรือว่ายินดีต้อนรับกลับบ้านเกิดในฐานะอาชญากรผู้ชั่วร้ายที่ถูกขับไล่จากอเมริกากันล่ะ

“คุณยอง ยุน เจ นับจากนี้คุณจะถูกปฏิเสธไม่ให้เข้าประเทศ รวมถึงดินแดนของสหรัฐอเมริกา เช่น กวมและไซปัน เป็นเวลาสิบปี”

แทนที่จะเรียก ‘เจมส์ ยอง’ เจ้าหน้าที่ตรวจคนเข้าเมืองกลับอ่านออกเสียงชื่อภาษาเกาหลีในเอกสารด้วยท่าทางหยาบคาย

ยองยุนเจ

เมื่อได้ยินชื่อที่ไม่มีคนเรียกมานานกว่ายี่สิบปี ความโกรธและความรู้สึกไม่ยุติธรรมที่ยาระงับประสาทกดไว้ก็เดือดพล่านขึ้นมาอีกครั้ง นับตั้งแต่ตำรวจนิวยอร์กจับตัวเขาจนกระทั่งตอนนี้ ทุกอย่างล้วนผิดพลาดไปหมด คำสั่งเนรเทศได้พรากผู้คนที่เปรียบเสมือนครอบครัวไปจากเจมส์ การ

ถูกจำคุกเป็นเวลาแปดเดือนนั้นเป็นเรื่องเล็กไปเลย การลงโทษที่แท้จริงคือตั้งแต่ตอนนี้ต่างหาก บทลงโทษที่ต้องใช้ชีวิตที่เหลืออยู่ในชื่อที่แม้แต่ตัวเองก็ยังไม่คุ้นเคยในดินแดนซึ่งปราศจากคนที่รัก

นิ้วนางข้างซ้ายของเจมส์ยังหลงเหลือร่องรอยแหวนที่เจนนิสสวมให้เขา ขณะที่รู้สึกถึงพื้นที่ว่างของแหวน ตำรวจสนามบินก็โยนเขาออกจากประตูทางออกแล้วหันหลังกลับ

“ไม่! พาฉันกลับไป ถ้าทิ้งกันไว้แบบนี้ สู้ฆ่าฉันให้ตายซะดีกว่า!”

เจมส์วิ่งย้อนกลับไปหาพวกเขาที่ประตู แม้ว่าชายฉกรรจ์สองคนจะพยายามดึงเขาออก แต่ก็หยุดชายหนุ่มที่ดิ้นรนด้วยแรงเฮือกสุดท้ายไม่ได้ง่ายๆ สุดท้ายเจ้าหน้าที่ตรวจคนเข้าเมืองคนอื่นจึงแห่กันมาแยกตัวเจมส์ เจ้าหน้าที่โยนเจมส์ออกนอกประตูอย่างแรงเหมือนแก้แค้นที่ต้องหมดแรงจากการขัดขืนของเขา

“ถ้าไม่ได้รับความเป็นธรรมขนาดนั้น อีกสิบปีค่อยขอวีซ่าใหม่แล้วกัน ถึงจะได้ยากก็เถอะ”

คำพูดเย็นชาของพวกเขาดับความร้อนในหัวเจมส์ทันที ไม่มีประโยชน์ที่จะสร้างปัญหาอีกต่อไป แม้แต่ตอนขัดขืนที่ศาลและสำนักงานตรวจคนเข้าเมืองก็มีแต่ทำให้เรื่องย่ำแย่ลง สำหรับคนเหล่านี้ ตัวเขาเป็นเพียงผู้ร้ายข้ามแดนที่น่ารำคาญเท่านั้น

พวกเขายืนเรียงหน้ากระดาน ท่าทางเหมือนจะโยนชายหนุ่มออกนอกสนามบินได้ทุกเมื่อ เจมส์จ้องหน้าพวกเขาอยู่สักพัก ก่อนจะยกมือขึ้นราวกับยอมแพ้ จากนั้นก็เดินไปยังประตูสนามบินอินชอนด้วยสองขาของตัวเอง

เจมส์จำต้องรวบรวมความคิดขณะออกจากสนามบิน ตอนนี้พอจะทำอะไรได้บ้างนะ มันต้องมีทางบ้างสิ เขาน่าจะหาทางเข้าประเทศผ่านทางทนายความได้ ช่วงนั้นเจนนิสก็อาจจะไปๆ มาๆ ระหว่างเกาหลีกับอเมริกา งั้นก่อนอื่นก็ต้องโทร. หาเจนนิส ต้องปลอบใจเธอซึ่งคงจะร้องไห้จนตาบวมหลังรู้ข่าวว่าเขาถูกเนรเทศ แต่เขาไม่มีโทรศัพท์มือถือ

โลกปัจจุบันนี้มีคนแค่สองประเภทที่ไม่มีโทรศัพท์มือถือ หนึ่งคือคนที่ยากจนข้นแค้นแบบสุดๆ กับสองคือเด็กทารกที่เพิ่งลืมตาดูโลก ก่อนจะถึงเกาหลี เขาไม่เข้าข่ายทั้งหนึ่งและสอง ทว่าตอนนี้เขาซึ่งถูกเนรเทศได้เป็นเด็กหลงทางในโลกดิจิทัล[2]ไปเสียแล้ว เพราะฉะนั้นจะบอกว่าเขากลายเป็นคนทั้งสองประเภทนั้นก็ไม่ผิดนัก

แม้ว่าเจมส์จะมีร้านค้าและอะพาร์ตเมนต์เป็นของตัวเองในนิวยอร์ก ซึ่งราคาที่ดินสูงเสียดฟ้า แต่ตอนนี้ในกระเป๋าเขาไม่มีเงินแม้แต่วอนเดียว และแม้จะเกิดมากว่าสามสิบห้าปีแล้ว แต่บนแผ่นดินนี้เขาก็ไม่ต่างจากเด็กแรกเกิด คำสั่งเนรเทศมีอานุภาพมากถึงขนาดนี้เลยละ มันทำให้เขาสัมผัสประสบการณ์ที่ไม่มีทางหาได้ในศตวรรษที่ยี่สิบเอ็ด

เจมส์กวาดตามองผู้คนที่หลั่งไหลผ่านเขาไปเหมือนสายน้ำ ทุกคนต่างมีโทรศัพท์มือถือ แต่ว่าจะมีสักกี่คนที่เต็มใจให้อาชญากรที่เพิ่งถูกเนรเทศยืมโทรศัพท์โทร. ข้ามประเทศกันนะ จู่ๆ ทักษะที่เคยเรียนรู้สมัยวัยรุ่นตอนยังเร่ร่อนอยู่ในตรอกซอกซอยที่อเมริกาก็แวบเข้ามาราวกับสายฟ้า ทักษะที่ไม่ได้ใช้ตั้งแต่มีเป้าหมายชีวิต แม้ใจจะรู้สึกต่อต้าน แต่เขาไม่ได้อยู่ในสถานะที่จะมาห่วงศักดิ์ศรี

ถึงอย่างไรก็ตกต่ำจนถึงขีดสุดแล้ว เขาไม่มีทางให้ไปอีกแล้ว

'KZ909...KZ909...'

จินมีท่องหมายเลขเที่ยวบินที่เธอเพิ่งลงมาอยู่ข้างหน้าป้าย 'จุดรับกระเป๋า' ซ้ำไปซ้ำมา หลังจากเจอกระเป๋าเดินทางบนรางหมายเลขสี่และเปิดโทรศัพท์มือถือ ข้อความจากผู้อำนวยการฝ่ายก็เด้งเข้ามาทันที

'หัวหน้าทีมโอ ถึงแล้วโทร. มาหน่อยนะครับ'

---

[2] ใช้ในเชิงเปรียบเปรยเมื่อกล่าวถึงผู้ใหญ่ที่ไม่ถนัดด้านเทคโนโลยีและการใช้อินเทอร์เน็ต หรือบางกรณีก็ใช้เมื่อกล่าวถึงคนที่พึ่งพาเทคโนโลยีจนเคยชิน

จินมีโทร. หาอีกฝ่ายทันทีเพื่อแจ้งผลการติดต่องานที่นิวยอร์ก

“ค่ะ ผู้อำนวยการ ฉันเพิ่งถึงเลยค่ะ ได้สัญญามาเรียบร้อยแล้วค่ะ”

“งั้นเหรอ ขอบใจมากนะ”

เจ้าของเสียงอ่อนเยาว์นั้นคือคิมซ็อก ผู้อำนวยการฝ่าย บริษัทซอรินเอฟแอนด์บี เขาคือคนที่รั้งจินมีไว้ตอนที่เธอตัดสินใจลาออกเมื่อแปดเดือนก่อน ชายหนุ่มเปลี่ยนใจจินมีด้วยการขอให้ดูแลโพรเจกต์เปิดตัวสาขาแรกในเอเชียของร้านอาหารชื่อดังจากต่างประเทศ และในที่สุดเธอก็คัดเลือกร้านที่เหมาะสมและทำสัญญาสำเร็จลุล่วง

แม้จะเจอเรื่องยุ่งยากมากมาย แต่น่าขันที่งานซึ่งตั้งใจจะเลิกทำกลับกลายเป็นสถานที่หลบภัยของเธอ เพราะยิ่งทุ่มเทให้งานมากเท่าไร ก็ยิ่งอดทนกับช่วงเวลาที่เลวร้ายได้มากเท่านั้น

“ฉันจะเริ่มสำรวจทันทีที่สมาชิกทีมพร้อม แล้วก็มิสเตอร์เวลส์น่าจะมาเกาหลีได้ในอีกหนึ่งเดือนค่ะ พรุ่งนี้ฉันจะแจ้งรายละเอียด...”

“เปล่า ผมติดต่อมาเพื่อให้แน่ใจว่าคุณถึงอย่างปลอดภัย วันนี้คุณกลับถึงดึก พรุ่งนี้เข้างานสักบ่ายแล้วกันครับ”

ผู้อำนวยการรู้เวลาที่จินมีจะเดินทางมาถึง จึงจงใจติดต่อมาเวลานี้เพื่อบอกให้พรุ่งนี้มาทำงานสายหน่อย แม้หญิงสาวจะรู้สึกขอบคุณ แต่บางครั้งจินมีก็ถูกคนที่บริษัทเข้าใจผิดเพราะความเอาใจใส่ของผู้อำนวยการฝ่าย *พรุ่งนี้ฉันควรไปทำงานตรงเวลา เหลือเวลาอีกหกชั่วโมงกว่าจะถึงเวลางาน* จินมีถอนหายใจสั้นๆ แล้วเก็บโทรศัพท์มือถือในกระเป๋าเสื้อคลุมตามความเคยชิน

หญิงสาวเป็นที่สะดุดตาเจมส์ เธอกำลังก้มหน้าหากระเป๋าสตางค์ในถุงชอปปิงใบใหญ่ การขโมยโทรศัพท์มือถือจากกระเป๋าเสื้อคลุมของคนที่มัวแต่สนใจอย่างอื่นนั้นง่ายไม่ต่างจากการแย่งลูกอมเด็กน้อย อย่างไรเสียคนเราก็ควรเรียนรู้ทักษะเอาไว้บ้าง โดยเฉพาะทักษะที่จดจำด้วยร่างกายนั้น

ย่อมไม่ลืมกันง่ายๆ

เจมส์ฉวยโทรศัพท์มาได้อย่างง่ายดาย และหลบกล้องวงจรปิดออกจากสนามบิน เมื่อมาถึงสถานที่ปลอดคนใกล้กับพงหญ้ารกชัฏก็กดเบอร์โทรศัพท์ของเจนนิส ทว่าเสียงที่ดังออกมาจากหูโทรศัพท์กลับเป็นเสียงแจ้งว่าหมายเลขที่ต่อสายนั้นผิด

ชายหนุ่มพยายามควานหาความทรงจำและกดเบอร์โทรศัพท์ของโรบิน แต่เสียงแจ้งแบบเดิมก็ดังขึ้นอีกครั้ง เวรเอ๊ย! เขารู้สึกเวทนาตัวเองก่อนจะกลายมาเป็นเด็กหลงทาง ตัวเขาไม่ต่างจากผู้ป่วยที่พึ่งพาแต่โลกดิจิทัล ถ้าโรบินและเจนนิสไม่ได้เปลี่ยนเบอร์ ปัญหาก็คงอยู่ที่ความจำของเขา

เจมส์สูดลมหายใจลึกแล้วนึกเบอร์โทรศัพท์อีกครั้ง หมายเลขที่ปรากฏบนหน้าจอโทรศัพท์ทุกครั้งที่เจนนิสโทร. มา เขาค่อยๆ กดตัวเลขที่นึกออกทีละตัวแล้วกดปุ่มโทร. ออก ในที่สุดเสียงรอสายก็ดังขึ้น! ยิ่งเสียงรอสายดังนานเท่าไร หัวใจก็ยิ่งเต้นแรงเท่านั้น ขอร้อง ขอร้องละ รับเถอะ เจนนิส!

ติ๊ด

“Hello.” (สวัสดีค่ะ)

ในที่สุด! เสียงที่เขาอยากได้ยินก็ดังมาจากอีกฟากหนึ่ง

“Jennis! It’s me, James!” (เจนนิส! นี่ผมเองนะ เจมส์!)

“James?” (เจมส์เหรอ)

น้ำเสียงของเธอตอนถามกลับเต็มไปด้วยความสับสน แต่เขาไม่มีเวลามาสนใจเรื่องเล็กๆ น้อยๆ แบบนี้ เสียงเรียกเข้าอีกสายดังเข้ามาในโทรศัพท์ให้ตายเถอะ ดูเหมือนว่าเจ้าของโทรศัพท์จะรู้ตัวแล้ว จึงกำลังโทร. เข้าเครื่องตัวเอง

เจมส์ซึ่งเริ่มร้อนใจกับเสียงเรียกเข้าที่ดังไม่หยุดเล่าสถานการณ์ของตัวเองราวกับรัวปืน เขาขอร้องให้เจนนิสมาที่เกาหลีก่อน ทว่าเมื่อเจมส์พูดจบ ก็เกิดความเงียบอันยาวนานจากอีกฟากของโทรศัพท์

ในที่สุดเขาก็ได้รับคำตอบ

“ฉันขึ้นเครื่องบินไม่ได้”

“โทษที คุณพูดว่าไงนะ”

“...”

“เจนนิส? ได้ยินผมไหม”

“...ฉันท้อง”

ตอนนั้นเองที่เขาเข้าใจสาเหตุที่เจนนิสไม่มาเยี่ยมเขาเลยตั้งแต่สองสามเดือนก่อน อีกทั้งยังไม่มาในวันพิจารณาคดีครั้งสุดท้ายด้วย แต่ว่าเขาถูกจำคุกเมื่อแปดเดือนก่อน แล้วทำไมถึงเพิ่งมาบอกเรื่องท้องเอาตอนนี้ล่ะ แน่นอนว่าเจมส์กดความสงสัยที่ผุดขึ้นมาแล้วแสดงความดีใจก่อนเป็นอันดับแรก

“กำหนดคลอดวันไหน ลูกแข็งแรงดีหรือเปล่า ลูกชายหรือลูกสาว เจนนิส คุณไม่ต้องห่วงนะ ผมจะหาทางกลับ...”

“เจมส์”

“...?”

“ฉันขอโทษ”

ขอโทษเรื่องอะไรอีก เมื่อได้ยินเสียงแผ่วเบา เขาก็เริ่มรู้สึกถึงลางไม่ดี

“ฉันท้องได้สามเดือน”

มือของเจมส์ที่ถือโทรศัพท์ค่อยๆ หมดแรง

ผ่านมานานแค่ไหนแล้วนะ รู้ตัวอีกทีเจมส์ที่ออกห่างจากสนามบินขึ้นเรื่อยๆ ก็เดินอยู่กลางถนนแล้ว ความมืดมิดกลืนกินแม้กระทั่งรูปร่างของถนน ความเหนื่อยล้าที่สะสมมานานหลายปีกดลงบนบ่าของเขา

ถึงพระเจ้าจะไม่มีความละอายต่อฉัน แต่นี่มันเกินไปไหม การถูกทิ้งขว้างในที่ที่ไม่รู้จักถึงสามครั้งมันโหดร้ายเกินไป ครั้งนี้คือสัญญาณจากพระเจ้าว่าฉันควรจบชีวิตลงได้แล้วหรือเปล่า บางทีฉันอาจจะฝืนมีชีวิตที่ควรจบไปนานแล้วโดยคิดว่าความสุขคงซ่อนอยู่ที่ไหนสักแห่งในชีวิต

ชายหนุ่มเคยเป็นคนมองโลกในแง่ดีมากพอที่จะมีอารมณ์ขันในสถานการณ์ที่เลวร้ายที่สุด แต่ตอนนี้ไม่มีแม้แต่แรงที่จะลุกขึ้นยืนอีกต่อไป เขาสูญเสียแม่ไปตั้งแต่ยังจำความไม่ได้ และต้องเห็นพ่อตายด้วยอุบัติเหตุในตรอกที่บรองซ์กับตา ถึงกระนั้นเขาก็ยังมีชีวิตรอดอยู่ในดินแดนอเมริกาอันหนาวเหน็บและไม่คุ้นเคย แล้วสุดท้ายก็ได้สร้างครอบครัว เขาคิดว่าตัวเองจะมีความสุขถ้าได้สร้างครอบครัวขึ้นมาใหม่ คิดว่าตัวเองจะไม่รู้สึกเหมือนถูกทิ้งให้อยู่คนเดียวบนโลกแล้ว

แต่ฉันเหลือตัวคนเดียวอีกแล้ว คนเดียว ไม่มีใครรอฉัน อาจจะหมายความว่าต่อให้ฉันหายไปจากโลกสักคน ก็คงไม่มีใครรู้...

จินมีเดินถือแล็ปท็อปไปรอบๆ สนามบินเหมือนคนสำรวจแหล่งน้ำบาดาลมาตั้งแต่เมื่อครู่ ถ้าสิ่งที่อยู่ในมือไม่ใช่แล็ปท็อปแต่เป็นแท่งดาวซิง[3] จะดูเหมือนคนบ้าน้อยกว่านี้ไหมนะ แม้จะคิดเรื่อยเปื่อยด้วยไม่อยากเชื่อว่าตัวเองต้องมาเตร็ดเตร่อยู่ในพงหญ้ารก ทว่าสุดท้ายก็ดูเหมือนว่าเธอจะสติแตกไปแล้ว

เมื่อรู้ตัวว่าโทรศัพท์มือถือหาย เธอก็รีบใช้โทรศัพท์สาธารณะโทร.เข้าเครื่องทันที ติ๊ด เสียงรอสายตัดไปเมื่อมีคนรับสาย

“ใช่คนที่เก็บมือถือฉันได้หรือเปล่าคะ คุณอยู่ตรงไหน เดี๋ยวฉันไปหาค่ะ ฮัลโหล ได้ยินไหมคะ”

หญิงสาวรีบคุยกับอีกฝ่าย แต่สายกลับตัดไปทันทีโดยไม่มีคนตอบ หรือว่าจะไม่ได้หาย แต่โดนขโมยนะ แม้จะรู้สึกว่าแปลกเพราะมันเป็นเรื่องที่แทบไม่เกิดขึ้นในเกาหลี แต่ก็ใช่ว่าจะเป็นไปไม่ได้เลย จินมีจึงเปิดกระเป๋าเดินทางที่แน่นขนัดกลางล็อบบีสนามบินแล้วหยิบแล็ปท็อปออกมา

---

[3] Dowsing rod คือแท่งรูปร่างคล้ายตัววายหรือตัวแอล เป็นเครื่องมือที่ใช้ระบุตำแหน่งของแหล่งน้ำบาดาล โลหะ หรือแร่ธาตุใต้ดิน

เธอมีนิสัยชอบทำของหล่นอยู่บ่อยๆ เมื่อหมกมุ่นอยู่กับบางสิ่งบางอย่าง และสิ่งที่มักจะทำหายก็คือโทรศัพท์มือถือ ครั้งหนึ่งเธอเคยติดตามตำแหน่งของโทรศัพท์มือถือที่เชื่อมต่อเข้ากับบัญชีกูเกิล แล้วครั้งนั้นเธอก็เจอโทรศัพท์มือถือส่งเสียงร้องอย่างน่าสงสารอยู่ใต้กองเอกสาร ทว่าครั้งนี้ตำแหน่งบนแผนที่ในจอภาพกลับดูแปลกตา มันอยู่ห่างจากอาคารสนามบินไกลพอสมควร

จินมีไปยังรัศมีที่ระบุบนแผนที่แล้วกดฟังก์ชัน ‘ส่งเสียง’ เพื่อค้นหาตำแหน่งที่เจาะจงมากขึ้น เสียงโทรศัพท์ดังแผ่วเบามาจากที่ไหนสักแห่ง แต่ไม่สามารถระบุตำแหน่งได้ง่ายๆ เธอเดินไปมาจากทิศตะวันออกไปยังทิศตะวันตก จากทิศตะวันตกไปยังทิศเหนือ เหมือนมือใหม่ที่เพิ่งเคยออกสเต็ปเต้น แล้วสุดท้ายก็เจอโทรศัพท์มือถืออยู่ในพงหญ้า

หญิงสาวโล่งใจที่หาเจอได้แค่ครู่เดียวก็สังหรณ์ใจไม่ดีขึ้นมา ถ้าเป็นนักล้วงกระเป๋าจริงๆ น่าจะปิดเครื่องทันที แล้วทำไมถึงมาโยนทิ้งไว้ตรงนี้ เธอกำโทรศัพท์มือถือแน่นแล้วเงยหน้าขึ้นมา ทันใดนั้นก็ได้ยินเสียงเบรกดังเสียดหูมาจากที่ไกลๆ

เอี๊ยดดด ตามมาด้วยเสียงหงุดหงิดโวยวายของผู้ชายคนหนึ่ง

“เฮ้ย ไอ้บ้านี่ อยากตายหรือไง ยังไม่ไสหัวไปอีก!”

จินมีหันไปทางถนนโดยอัตโนมัติ คนขับรถกำลังตะโกนใส่ผู้ชายที่ยืนเหม่ออยู่หน้ารถ แต่ผู้ชายคนนั้นกลับยืนนิ่งอยู่ตรงนั้นราวกับไม่ได้ยินอะไรเลย

คนขับทำอะไรไม่ได้นอกจากตะโกนด่าแล้วหมุนพวงมาลัยเปลี่ยนไปเลนข้างๆ ดูเหมือนว่าผู้ชายที่ยืนอยู่บนถนนอย่างน่าหวาดเสียวจะรู้ตัวว่าสิ่งกีดขวางหายไปแล้ว จึงเริ่มเดินต่อเหมือนคนเสียสติ ผู้ชายคนนั้นกำลังเดินย้อนศรทางรถแล่นบนถนนตอนเช้ามืดที่เงียบสงบ

“นี่คุณ! ออกมาเร็ว มันอันตรายนะคะ!”

จินมีเก็บโทรศัพท์มือถือลงกระเป๋า หนีบแล็ปท็อปไว้กับสีข้าง แล้ว

เดินไปหาชายหนุ่มพลางร้องตะโกน จู่ๆ เจมส์ซึ่งเดินสติหลุดก็ชะงักฝีเท้า เสียงนั้นให้ความรู้สึกคุ้นหู ทันใดนั้นเขาก็ค่อยๆ หันไปหาต้นตอของเสียง ราวกับเพิ่งได้สติ ผู้หญิงคนนั้น เขารู้จักเธอ ความทรงจำของเจมส์หวนคืนมาพร้อมกับใบหน้าอันคุ้นเคย ผู้หญิงที่เขาใช้เวลาค่ำคืนสุดท้ายด้วยในนิวยอร์กก่อนที่ตัวเองจะตกต่ำถึงขีดสุด

ทำไมผู้หญิงคนนั้นมาอยู่ที่นี่

จินมีหยุดหายใจเมื่อเห็นผู้ชายตรงหน้าจ้องตัวเองไม่วางตา *ทำไมเขาจ้องฉันอย่างนั้นล่ะ* ตอนนั้นเองที่แสงไฟที่ส่องมาจากที่ไกลๆ เผยให้เห็นใบหน้าด้านข้างของชายหนุ่ม

เอ๊ะ ทำไมผู้ชายคนนั้นมาอยู่ที่นี่

ผู้ชายที่เธอตามหาตลอดการติดต่องานที่นิวยอร์กกำลังยืนอยู่ที่นี่ตอนนี้ เขาดูไร้ชีวิตชีวาต่างจากตอนนั้น ไม่สิ สายตาของเขาคล้ายว่าความปรารถนาที่จะมีชีวิตมอดไหม้ไปหมดแล้ว ทั้งสองคนยืนมองหน้ากันอยู่ครู่หนึ่ง

ทันใดนั้นจินมีก็ตระหนักได้ว่าไฟที่ส่องมาจากระยะไกลคือไฟหน้ารถ

“อันตราย!”

จินมีตะโกนด้วยความร้อนรน ทว่าเจมส์ทำเพียงเหม่อมองรถที่พุ่งเข้ามาเหมือนหุ่นยนต์ถ่านหมด เธอไม่รู้เลยว่าเขาไม่มีเรี่ยวแรงหรือไม่คิดจะหลบรถกันแน่

สติของจินมีเริ่มเลือนราง สิ่งที่เธอไม่อยากเจอเป็นครั้งที่สองกำลังเกิดขึ้นตรงหน้าอีกครั้ง รถที่พุ่งมา เงาคนที่ยืนอยู่หน้ารถคันนั้น ตัวเธอที่ได้แต่กรีดร้องอย่างหมดหนทาง คนที่ถูกรถชนจนตัวลอย และเสียงเบรกเสียดหูที่ดังก้อง

ไม่นะ!

ถ้ามีใครตายอีก เธอคงรับไม่ไหวแล้ว จินมีปรี่เข้าไปหา แม้แต่ตัวเธอยังตกใจในความบ้าระห่ำของตัวเองที่พุ่งเข้าไปกอดเจมส์

ร่างกายของทั้งสองซึ่งกลายเป็นหนึ่งเดียวลอยคว้างอยู่กลางอากาศ แขนซ้ายของจินมีและแขนขวาของเจมส์กระแทกพื้นซีเมนต์แทบจะพร้อมกัน

“นี่ คุณได้ยินฉันไหม ลืมตาขึ้นสิ!”

สรุปว่าเราโดนรถชนงั้นเหรอ เสียงหน่วยกู้ภัย 119 เสียงตำรวจสนามบินที่มาควบคุมสถานที่เกิดเหตุ เสียงไซเรน เสียงคนขับที่พูดอย่างตื่นตระหนกว่าตนไม่รู้ว่ามีคนบนถนน เสียงเหล่านั้นล้วนผสมผสานกันอยู่ในสติสัมปชัญญะอันพร่าเลือนของเจมส์

“ทำใจดีๆ ไว้ ห้ามเป็นอะไรนะ”

รวมถึงเสียงครวญครางแผ่วเบาที่เอ่ยวิงวอนซ้ำไปซ้ำมา เสียงนั้นเป็นของผู้หญิงที่ยังคงจับแขนเขาไว้แน่น สติของเจมส์ค่อยๆ ดับลงพร้อมกับเสียงแว่ว

2

404 Not Found

“โอ้โฮ เตียงต้องสูงขนาดไหนกันเนี่ย...”

แพทย์ประจำห้องฉุกเฉินพึมพำกับตัวเอง เมื่อเห็นหญิงสาวซึ่งใส่เฝือกชั่วคราวที่แขนซ้ายถูกนำตัวขึ้นเตียง และชายหนุ่มซึ่งใส่เฝือกชั่วคราวที่แขนขวานอนบนเตียงข้างๆ เหมือนภาพสะท้อน

แม้จะเห็นรอยยิ้มมีเลศนัยของแพทย์ประจำบ้าน แต่จินมีก็ยังไม่เข้าใจความหมายของคำพูดนั้น เมื่อหน่วยกู้ภัย 119 ซึ่งมาด้วยกันอธิบายเหตุการณ์ที่เกิดขึ้น อีกฝ่ายก็เกาท้ายทอยพร้อมกับเอ่ยขอโทษ

“เอ่อ ขอโทษครับ มักจะมีคู่รักมาที่นี่กลางดึก ถ้าจับศูนย์ถ่วงไม่ได้ชั่วขณะ ก็อาจจะตกเตียง...”

แพทย์ประจำบ้านพูดแค่นั้นก็ปิดปากเงียบ จินมีเพิ่งรู้ตัวเอาตอนนี้ว่ามันเป็นคำพูดที่ไม่เหมาะสม และจบลงที่เธอจินตนาการภาพที่อีกฝ่ายคิด บ้าเอ๊ย นี่ไม่ใช่เวลามานึกถึงเรื่องพวกนี้นะ ถ้าเกิดเรื่องแบบนั้นขึ้นจริง ก็คงจะเกิดที่โรงแรมในนิวยอร์กเมื่อแปดเดือนก่อนแล้ว ไม่ใช่บนพื้นซีเมนต์หน้าสนามบิน แล้วก็ต่อให้อุบัติเหตุล้มทับผู้ชายคนนี้จะเกิดขึ้นนานแค่ไหน มันก็

ไม่ได้รุนแรงถึงขนาดที่จะหมดสตินานขนาดนี้...

ค่าตอบแทนของความหุนหันพลันแล่นและช่วงเวลาที่กล้าหาญที่สุดในชีวิตสามสิบสามปีคือการถูกเข้าใจผิดเหรอเนี่ย คนที่สามารถยืนยันความบริสุทธิ์ของจินมี ไม่สิ หมายถึงยืนยันว่าเธอพยายามช่วยชีวิตคนจริงๆ ก็ยังไม่ได้สติเลย แม้จะช่วยชีวิตเขาไว้ แต่ก็ไม่รู้ว่าเขาเป็นใครอยู่ดี ชายหนุ่มยังคงหมดสติโดยไม่คิดฟื้นขึ้นมาตอบแทนที่เธอช่วยไว้หรืออธิบายเรื่องที่เกิดขึ้นด้วยซ้ำ

“เขาจะฟื้นเมื่อไหร่คะ”

จินมีถามอาการของชายหนุ่มจากแพทย์ประจำบ้านที่กำลังใส่เฝือกที่แขนซ้ายของเธอ

“ต้องสแกนเอ็มอาร์ไอก่อนถึงจะรู้ แต่ดูจากที่ไม่มีบาดแผลบริเวณศีรษะ ผมว่าน่าจะไม่เป็นอะไรมากครับ ปัญหาอยู่ที่ไหล่ขวา...”

แพทย์ประจำบ้านบอกว่าอาการของจินมีมีแค่กระดูกร้าว แต่อาการบาดเจ็บที่ไหล่ของชายหนุ่มค่อนข้างสาหัส เลยต้องผ่าตัด หลังจากรอจนชายหนุ่มเข้าห้องผ่าตัดแล้ว จินมีจึงหายใจได้อย่างโล่งอก

ขณะนั่งอยู่หน้าห้องผ่าตัด ตำรวจเข้ามาถามจินมีเกี่ยวกับเหตุการณ์ที่เกิดขึ้น จินมีเล่าเรื่องตั้งแต่ต้นจนจบว่าเธอช่วยผู้ชายที่เกือบถูกรถชน ขณะออกไปตามหาโทรศัพท์มือถือข้างนอกสนามบิน

“งั้นคุณก็ช่วยชีวิตคนที่ขโมยมือถือคุณสิครับเนี่ย”

ตำรวจบอกเรื่องราวที่ไม่คาดคิดกับเธอ ระหว่างตรวจสอบการเคลื่อนไหวของผู้ชายคนนี้ผ่านกล้องวงจรปิด ก็จับได้ว่าผู้ชายคนนี้ขโมยโทรศัพท์มือถือของจินมี

เขาคือคนที่ขโมยมือถือฉันงั้นเหรอ คนที่เคยช่วยเหลือฉันโดยไม่ได้รับอะไรตอบแทนเป็นคนล้วงกระเป๋าฉันเนี่ยนะ จินมีกำลังสับสน เกิดอะไรขึ้นระหว่างนั้น เขาถึงได้เปลี่ยนไปขนาดนี้ ทำไมถึงยืนอยู่หน้ารถที่แล่นมาด้วยสีหน้าสิ้นหวัง ถ้าเขาคือคนเดียวกันกับเมื่อแปดเดือนก่อน ต้องมีเหตุผล

ที่เขาทำแบบนี้แน่

ขณะที่จินมีกำลังคิดเรื่องชายหนุ่ม เสียงหนวกหูก็ดังมาจากในกระเป๋า มันเป็นเสียงตั้งปลุกเตือนว่าถึงเวลาเตรียมตัวไปทำงานตอนเจ็ดโมงเช้านั่นเอง รู้ตัวอีกทีดวงอาทิตย์ก็สาดแสงผ่านหน้าต่างเข้ามาแล้ว

"หัวหน้าทีมโอ เธอไปมีเรื่องกับแก๊งอันธพาลที่นิวยอร์กมาเหรอ เฝือกนั่นมายังไงน่ะ"

ก่อนหน้าก็ถูกเข้าใจผิดว่าเป็นอุบัติเหตุบนเตียง คราวนี้ก็ถูกเข้าใจว่าเป็นแก๊งอันธพาลแล้วเหรอ ทำไมถึงมีคนจินตนาการแปลกประหลาดเกี่ยวกับการบาดเจ็บของฉันเยอะแบบนี้จังนะ

คนที่หลับหูหลับตาเล่นมุกทันทีที่จินมีมาทำงานในสภาพแขนซ้ายใส่เฝือกและห้อยอยู่บริเวณหน้าอกเหมือนเป็นเหรียญรางวัล คือหัวหน้าทีมชเวจากแผนกพัฒนาบริการอาหาร ทีมที่หนึ่ง เขาใช้พื้นที่โต๊ะร่วมกับจินมีโดยมีฉากกั้น ใบหน้าของหัวหน้าทีมชเวที่มักจะบูดบึ้งกำลังฉายแววตื่นเต้นเมื่อมีเรื่องให้จับผิด

ชายวัยสี่สิบกลางซึ่งครั้งหนึ่งเคยเป็นหัวหน้าทีมของจินมีเริ่มขัดขาหญิงสาวอย่างโจ่งแจ้งตั้งแต่เธอได้เลื่อนตำแหน่งเป็นหัวหน้าทีมที่สอง เขานินทาซึ่งหน้าว่าเธอได้เลื่อนขั้นเพราะบังเอิญสร้างผลงานจากการเป็นตัวตั้งตัวตีเรื่องเปิดแบรนด์ร้านอาหาร

เมื่อเธอแสดงให้เห็นว่าความสำเร็จนั้นไม่ใช่แค่เรื่องบังเอิญ การสกัดดาวรุ่งก็เริ่มรุนแรงมากขึ้น มันมองออกง่ายมากเสียจนทุกครั้งที่เห็นเขา เธอจะนึกถึงติ่มซำที่แป้งบางจนมองทะลุถึงข้างใน แม้ว่าคิดอย่างนี้แล้วจะรู้สึกผิดต่อติ่มซำก็เถอะ

จินมีเลือกเสื้อผ้าที่พอใส่ได้จากกระเป๋าเดินทางที่ตำรวจสนามบินเอามาให้ เธอมาทำงานโดยไม่ได้หลับสักงีบ แล้วตอนนี้ความเหนื่อยล้าที่มองไม่เห็นก็กำลังทิ้งน้ำหนักลงบนบ่า ดูเหมือนว่าอีกฝ่ายคงไม่เลิกถามเซ้าซี้ง่ายๆ

หญิงสาวจึงตอบกลับอย่างไม่ใส่ใจ

“เกิดอุบัติเหตุนิดหน่อยน่ะค่ะ ไม่ใช่เรื่องใหญ่อะไร”

“อุบัติเหตุ? อุบัติเหตุอะไร คุณไม่เห็นบอกผมเลย”

คำพูดแสดงความห่วงใยอย่างจริงใจนี้ไม่ได้มาจากปากมนุษย์ติ่มซำที่อยู่ตรงหน้า แต่เป็นคิมซ็อก ผู้อำนวยการฝ่ายซึ่งเป็นคนสนับสนุนให้จินมีมาทำงานสายตรงนั้นต่างหาก

ใครจะเชื่อว่าเขาคือลูกชายคนเล็กและทายาทรุ่นที่สามของตระกูลแชบอล[4]อย่างซอรินกรุ๊ป หนุ่มหล่อมาดคุณชายที่เก้าในสิบคนต้องยอมรับว่าตรงสเปก รูปร่างหน้าตาของเขาดูใกล้เคียงกับนักแสดงผู้รับบทเป็นทายาทรุ่นที่สามของตระกูลแชบอลมากกว่า

เธอต้องลากสังขารหนักอึ้งมาทำงานตรงเวลา เพราะไม่อยากให้ใครคิดว่าเธอได้รับการดูแลเป็นพิเศษ แต่ตอนนี้สีหน้าของผู้ชายคนนี้กำลังทำให้ความพยายามของจินมีสูญเปล่า ไม่ว่าใครก็คงเห็นคำว่า ‘เป็นห่วงโอจินมีสุดๆ’ บนหน้าของเขา แล้วปัญหาก็คือ พนักงานในออฟฟิศต่างตีความสีหน้าของเขาเป็นที่เรียบร้อย

ถ้าคิมซ็อกเป็นนักแสดงตัวจริง แล้วที่นี่เป็นสถานที่ถ่ายทำ อย่างน้อยเธอคงไม่มีเรื่องให้ลำบากใจอย่างนี้...น่าเสียดายที่จินมีไม่ได้สะสวยขนาดจะคบหากับเขา แล้วหนุ่มหล่อคนนี้ก็ไม่มีความคิดที่จะปิดบังความสัมพันธ์ของเขากับเธออย่างในละคร

“มาที่ห้องผมด้วยครับ”

อาจเพราะผู้อำนวยการฝ่ายเห็นสีหน้าตกใจของจินมี เขาจึงพูดทิ้งท้ายไว้แล้วเป็นฝ่ายเข้าห้องไปก่อน

‘มาที่ห้องผมด้วยครับ’

---

[4] ตระกูลแชบอล (재벌) คือตระกูลมหาเศรษฐีซึ่งเป็นเจ้าของธุรกิจขนาดใหญ่และมีอิทธิพลทางเศรษฐกิจในประเทศเกาหลีใต้

ถ้ามีคำสั่งของเจ้านายที่พนักงานบริษัทต่างหวาดกลัว หนึ่งในนั้นก็คงเป็นคำนี้

จะโดนด่าอะไรบ้างนะ ฉันทำพลาดจนโดนจับได้หรือเปล่า ไม่สิ ต่อให้ไม่ได้มีเรื่องอะไรให้ตำหนิ แต่เมื่ออยู่ในที่วิโหฐานกับเจ้านายก็ต้องรู้สึกเครียดเป็นธรรมดา

อย่างไรก็ตาม จินมีหวาดกลัวคำสั่งนี้ด้วยเหตุผลอื่น ดังนั้นทันทีที่ผู้อำนวยการฝ่ายพูดประโยคนั้นขึ้นมา เธอจึงลอบอ่านสีหน้าพนักงานคนอื่นโดยอัตโนมัติ

'สองคนนี้จะไปคุยกันเรื่องอะไรนะ'

'ใครจะรู้ว่าไปคุยหรือไปทำอะไรกันแน่'

เธอไม่ได้อ่านใจคนได้หรอก ถึงอย่างนั้นก็ไม่ได้มโนขึ้นมาเอง เพราะจินมีเคยได้ยินสิ่งที่คนพวกนี้คิดมากับหู

คิมซ็อกได้รับตำแหน่งผู้อำนวยการฝ่ายของซอรินเอฟแอนด์บีเมื่อสองปีก่อน หลังจากนั้นคิมซ็อกก็เรียกจินมีไปที่ห้องทุกครั้งที่มีโอกาส นั่นทำให้พวกพนักงานสงสัยในความสัมพันธ์ของทั้งสอง เป็นผลให้มีข่าวลือไปทั่วว่าจินมีเป็น '*ภรรยาออฟฟิศ*'[5] ของผู้อำนวยการฝ่าย และอ่อยเขาเพื่อหวังปอกลอก แม้ว่าผู้อำนวยการฝ่ายคิมซ็อกจะได้รับตำแหน่งหลังจากจินมีเป็นหัวหน้าทีม แต่พวกคนปากไวก็ขยันกระจายข่าวลือว่าเธอเลื่อนขั้นได้เพราะมีผู้อำนวยการฝ่ายคิมซ็อกสนับสนุน จึงได้เป็นหัวหน้าทีมตั้งแต่อายุยังน้อย

ยิ่งลือกันหนาหูมากเท่าไร ข่าวลือก็ยิ่งถูกมองว่าเป็นความจริงมากเท่านั้น พนักงานซุบซิบเกี่ยวกับ 'สมมุติฐาน' กันทั่วบริษัทราวกับมันเป็น 'ความจริง' แม้ว่าเธอจะเป็นคนใจกล้ามากพอจะพูดทุกอย่างที่อยากพูด แต่ก็ต้องกลายเป็นมนุษย์ล่องหนเมื่อเผชิญกับข่าวลือที่ไม่รู้ว่าจะเริ่มแก้ไขจาก

---

[5] Office wife หรือ Work spouse เป็นสแลงของอเมริกา หมายถึง เพื่อนร่วมงานต่างเพศซึ่งมีความสัมพันธ์พิเศษต่อกัน มีความผูกพันกันคล้ายคู่แต่งงาน

ตรงไหน เธอรู้สึกเหมือนเดินอยู่ในทุ่งระเบิดที่มีกับระเบิดอยู่ทุกหนทุกแห่ง ระหว่างเดินออกมาจากมุมทางเดินก็ ‘ตูม!’ ทุกครั้งที่ได้ยินคนนินทาเรื่องตัวเอง เธออยากจะตะโกนใส่ป่าไผ่ว่าพระราชามีหูเป็นหูลา[6]! ฉันเข้าบริษัทนี้ก่อนผู้อำนวยการฝ่ายอีก! ตำแหน่งหัวหน้าทีมน่ะได้มาเพราะฝีมือฉันล้วนๆ! ฉันไม่ใช่ภรรยาออฟฟิศอะไรนั่นเสียหน่อย!

อันที่จริงหญิงสาวใกล้เคียงกับครูสอนพิเศษแบบลับๆ ของคิมซ็อกมากกว่า หากในยุคโชซอนราชครูคือคนที่รับผิดชอบหน้าที่อบรมสั่งสอนองค์รัชทายาท ในศตวรรษที่ยี่สิบเอ็ดนี้ โอจินมีก็คือคนที่คอยสอนทายาทของซอรินเอฟแอนด์บีอย่างลับๆ คิมซ็อกวนเวียนทำงานตามบริษัทในเครือมาตลอด แต่จู่ๆ ก็ได้เลื่อนขั้นมาอยู่บริษัทนี้แบบสายฟ้าแลบ เขาไม่รู้เรื่องงานด้านอุตสาหกรรมร้านอาหารเลยสักนิด แล้วตอนที่ใบหน้าของคิมซ็อกซีดเผือดเมื่อเผชิญกับศัพท์เฉพาะและตัวย่อต่างๆ พระเจ้าก็ได้ส่งโอจินมีซึ่งเป็นเพื่อนที่มหาวิทยาลัยมาหาเขา

จินมีผู้ที่เข้าทำงานกับซอรินกรุ๊ปเข้าปีที่สิบ อยู่ที่ซอรินเอฟแอนด์บีเข้าปีที่เจ็ด และได้รับตำแหน่งหัวหน้าทีมพัฒนาบริการอาหารเข้าปีที่สาม แม้ตำแหน่งของเธอจะต่ำกว่าคิมซ็อก แต่ก็มีประสบการณ์ทำงานเยอะกว่าเขามาก ถือว่าเป็นรุ่นพี่ผู้มีความสามารถเลยทีเดียว ดังนั้นจึงไม่มีใครเหมาะสมกับหน้าที่สอนงานให้เขามากไปกว่านี้อีกแล้ว คิมซ็อกมักจะเรียกจินมีมาหาทุกครั้งที่ต้องการคำแนะนำดีๆ ตั้งแต่ตอนนั้นเลขาฯ ของชายหนุ่มก็เริ่มมองแรงใส่จินมีที่คิมซ็อกเรียกหาบ่อยยิ่งกว่าเลขาฯ เสียอีก

คิมซ็อกพอจะเดาออกว่าจินมีต้องเดือดร้อนจากข่าวลือยุ่งยากเพราะตัวเขา แต่จะละทิ้งความสัมพันธ์ของเขากับเธอก็ไม่ได้ เพราะท่ามกลางพวก

---

[6] มาจากนิทานพื้นบ้านของเกาหลีเรื่อง*พระราชาหูลา* ว่าด้วยพระราชาที่มีหูเป็นหูลาและช่างตัดผมที่รู้ความลับเรื่องนี้ โดยพระราชากำชับช่างตัดผมว่าห้ามบอกใครเด็ดขาด แต่สุดท้ายช่างตัดผมก็เก็บความลับนี้ไม่ไหว จึงต้องไปตะโกนว่า ‘พระราชามีหูเป็นหูลา’ อยู่ในป่าไผ่

ผู้บริหารที่เคลือบแคลงและตัดสินความสามารถของเขาอยู่ตลอดเวลานั้น จินมีเป็นพื้นที่เพียงหนึ่งเดียวที่ทำให้เขาหายใจหายคอได้

ไม่อยากเชื่อเลยว่าจะเกิดเรื่องกับเธอ หัวใจของคิมซ็อกหล่นวูบ

“เจ็บมากหรือเปล่า”

ทันทีที่จินมีเข้ามาในห้อง คิมซ็อกซึ่งเดินไปเดินมาด้วยความกระวนกระวายก็รีบเข้ามาถาม แต่จินมีไม่สามารถบอกสถานการณ์ที่ซับซ้อนทั้งหมดได้ ความจริงที่ว่าเกิดอุบัติเหตุทางรถยนต์เพราะผู้ชายที่ใช้เวลายามค่ำคืนร่วมกันเมื่อแปดเดือนก่อน ความจริงที่ว่าตัวเธอต้องเข้าเฝือกที่แขนซ้าย ส่วนผู้ชายคนนั้นต้องเข้าเฝือกที่แขนขวา ความจริงที่ว่าอีกฝ่ายต้องเข้าห้องผ่าตัดและจนป่านนี้ก็ยังไม่ฟื้น และใจของเธอไม่อยู่กับเนื้อกับตัวมาตั้งแต่เมื่อครู่แล้ว...

จินมีเลือกที่จะสรุปเรื่องราวทั้งหมดสั้นๆ

“ฉันโดนรถชนนิดหน่อยตอนออกจากสนามบินน่ะค่ะ มือถือมันหล่นก็เลยเก็บ...”

ถึงจะเป็นเพื่อนที่มหาวิทยาลัย แต่จินมีไม่เคยพูดเป็นกันเองกับคิมซ็อกที่บริษัทเลยสักครั้ง แม้แต่ใน ‘ห้องของเขา’ ที่ไม่มีใครเฝ้าดูก็ตาม เธอเป็นคนแยกเรื่องงานกับเรื่องส่วนตัวออกจากกันอย่างชัดเจน

“อย่าบอกนะว่าเกิดเรื่องตอนโทร. คุยกับฉันน่ะ”

“เปล่าค่ะ”

คิมซ็อกเริ่มกังวลเมื่อได้คำตอบสั้นๆ

“หมอตรวจดีแล้วแน่นะ ฉันจะโทร. บอกดอกเตอร์จองเอง เธอขึ้นรถคนขับคิม...”

จินมีแตะมือคิมซ็อกที่กำลังจะหยิบโทรศัพท์ มือของเขาชะงักเล็กน้อย

“ฉันไม่ได้ดื้อขนาดมาทำงานทั้งที่ตัวเองไม่ไหวหรอกค่ะผู้อำนวยการ แล้วก็นะคะ คุณไปเข้าประชุมเถอะค่ะ ได้เวลาแล้ว”

เป็นหน้าที่ของจินมีที่ต้องรักษาระยะห่างจากคิมซ็อกซึ่งทำตัวล้ำเส้นในบางครั้ง

ในการประชุมใหญ่ตอนเช้า จินมีไม่ต่างอะไรจากนายพลที่กลับมาจากศึกใหญ่พร้อมข่าวดี เธอกลับมาหลังจากได้รับสัญญาแฟรนไชส์ของ 'เดลิ-คาซี' ร้านอาหารที่กำลังเติบโตอย่างรวดเร็วในอุตสาหกรรมร้านอาหารที่นิวยอร์ก อีกทั้งตอนนี้เธอบังเอิญใส่เฝือกอยู่พอดี จึงยิ่งดูเหมือนนายพลที่ได้รับชัยชนะในการต่อสู้อันดุเดือดและก้าวเข้าสู่ประตูชัยมากกว่าเดิม ถึงจะไม่ได้ตั้งใจ แต่ก็ถือว่าเป็นเครื่องแต่งกายที่ยอดเยี่ยมทีเดียว

ร้านอาหารเดลิคาซีมีชื่อเสียงมากขึ้นหลังจากปรากฏอยู่ในฉากหลังของภาพยนตร์ฮอลลีวูด นอกจากนี้เดลิคาซีซึ่งเป็นที่รู้จักจากเหตุผลนั้นยังได้รับการจัดอันดับและเสียงวิจารณ์เชิงบวกจากทั้งซากัตเซอร์เวย์[7] มิชลินบิบกูร์มองด์[8] รวมถึงบลูริบบอนเซอร์เวย์[9]มาโดยตลอด จินมีซึ่งบังเอิญได้ลิ้มลองอาหารจานเด่นของร้านเมื่อปีที่แล้วอยากแนะนำอาหารจานนั้นให้ผู้คนรู้จักมากขึ้น ตอนเธอเสนอบริษัทให้เปิดเดลิคาซีสาขาแรกในเอเชียด้วยความปรารถนาอันเรียบง่ายนั้น ผู้บริหารและพนักงานต่างหลุด 'คำอุทาน' ออกมาเป็นเสียงเดียวกัน

คำอุทานที่แปลว่าไม่ขอสมาทานน่ะนะ

ฮึ คิดอะไรเกินตัวอีกแล้วสินะ

ชิ ทำไงได้ล่ะ ร้านอาหารดังขนาดนั้น อือ จะปล่อยไว้เฉยๆ ก็คง

---

[7] Zagat Survey เป็นสัญลักษณ์รับรองคุณภาพร้านอาหารในสหรัฐอเมริกา โดยมีผู้บริโภคเป็นผู้ให้คะแนนผ่านทางเว็บไซต์ขององค์กร

[8] Michelin Bib Gourmand เป็นรางวัลที่มิชลินไกด์มอบให้ร้านอาหารที่อร่อยและราคาเข้าถึงได้

[9] Blue Ribbon Survey เป็นสัญลักษณ์การันตีความอร่อยร้านอาหารของประเทศเกาหลี โดยมีการให้คะแนนและประกาศผลทางเว็บไซต์ทุกปีคล้ายคลึงกับของมิชลินไกด์

ไม่ได้

มันเป็นความท้าทายยิ่งใหญ่สำหรับจินมี ก่อนอื่นเชฟเจ้าของร้านต้องชั่งน้ำหนักระหว่างเงื่อนไขของซอรินเอฟแอนด์บีกับบริษัทคู่แข่งอื่นๆ และแม้ว่าจะเซ็นสัญญากันเรียบร้อย แต่ความสำเร็จยังเป็นอีกปัญหาหนึ่ง ถ้ารุ่งก็เสมอตัว แต่ถ้าร่วงก็เตรียมพบกับหายนะได้เลย ในวงการร้านอาหารที่ยอดขายเปิดเผยให้เห็นตำตาอยู่ทุกวัน ความล้มเหลวของคนอื่นก็คือความสำเร็จของตัวเอง ไม่สิ อาจจะไม่ถึงกับเป็นความสำเร็จ เรียกว่าเป็นหลักประกันความปลอดภัยก็ได้ แม้ทุกคนในตึกนี้จะดูเหมือนลงเรือลำเดียวกัน แต่ส่วนใหญ่ต่างคาดหวังว่าโพรเจกต์ของจินมีจะล้มเหลว รวมถึงหัวหน้าทีมชเวซึ่งเหลือบมองเธอด้วยความขุ่นเคืองอยู่ตอนนี้ด้วย

มีข่าวลือมาระยะหนึ่งแล้วว่าทีมจากแผนกพัฒนาบริการอาหารทั้งสองทีมจะรวมเป็นทีมเดียวกัน แต่ถ้าเป็นอย่างนั้นจริง ไม่หัวหน้าทีมโอก็หัวหน้าทีมชเว คนใดคนหนึ่งต้องถูกลดตำแหน่ง ดังนั้นความสำเร็จของเดลิคาซีจึงเป็นตัวชี้ชะตาของทั้งสองคน

เธอข้ามภูเขาที่ชื่อว่าการเซ็นสัญญาเรียบร้อยแล้ว ทีนี้ก็ถึงเวลาเริ่มต้นการเดินทางอันแสนยาวนานอย่างเป็นทางการ ขณะหารือเกี่ยวกับการเปิดร้านเดลิคาซีสาขาแรกในกรุงโซลซึ่งกุมชะตาของเธอกับสมาชิกทีมเอาไว้ สายตาของจินมีก็เอาแต่เคลื่อนไปยังโทรศัพท์มือถืออยู่เรื่อย เธอขอให้พยาบาลติดต่อมาเมื่อผู้ชายคนนั้นฟื้น อาจเพราะความสนใจของเธอตกไปอยู่ที่โทรศัพท์มือถือ การประชุมซึ่งปกติจะราบรื่นจึงน่าเบื่อขึ้นมาในวันนี้

เห็นว่าผ่าตัดเสร็จนานแล้ว ทำไมถึงยังไม่มีข่าวคราวอีกล่ะ

จินมีเอานิ้วเคาะโต๊ะอย่างลืมตัว โทรศัพท์มือถือสั่นระรัวราวกับอ่านใจเธอได้ จินมีขออนุญาต แล้วหยิบโทรศัพท์ออกไปที่โถงทางเดิน เมื่อกดปุ่มรับสายแล้วถามอาการของชายหนุ่ม พยาบาลก็พูดเสียงสั่นเล็กน้อย

“เกิดเรื่องใหญ่แล้ว ผู้ชายคนนั้นหายไปค่ะ”

“คุณพูดเรื่องอะไรคะ เมื่อกี้คุณเพิ่งบอกว่าเขายังไม่ฟื้นนี่นา”

“ใช่ค่ะ ฉันเลยคิดว่าเขายังหลับอยู่ แต่พอไปที่ห้องก็ไม่มีคนอยู่บนเตียงแล้ว”

หรือว่าเขาจะกลับบ้านหลังจากฟื้นขึ้นมากันนะ แต่ยังไงก็ไม่น่าออกจากโรงพยาบาลโดยไม่บอกอะไรเลย แล้วถ้าเขาหนีไปเพราะไม่มีเงินจ่ายค่ารักษาล่ะ

ตอนเจอกันที่นิวยอร์ก เขาดูเหมือนคนมีอันจะกินอยู่นะ...

ทันใดนั้นจินมีก็เหลือบมองโทรศัพท์มือถือตัวเอง ใช่แล้ว คนที่ผู้ชายคนนี้โทร. หาตอนขโมยมือถือไป น่าจะถามได้ว่าผู้ชายคนนี้เป็นใคร เมื่อหญิงสาวดูประวัติการโทร. ก็เห็นว่ามีบันทึกการสนทนาประมาณสามนาทีของหมายเลขที่ขึ้นต้นด้วยรหัสประเทศของสหรัฐอเมริกา

จินมีลองต่อสายหาหมายเลขนั้นอีกครั้ง แม้ว่าเธอจะวางสายแล้วโทร. ซ้ำอีกหลายครั้ง แต่เจ้าของหมายเลขไม่ยอมรับสายเลย ไม่สิ ดูจากการที่สัญญาณรอสายถูกตัดไปยังระบบฝากข้อความอย่างรวดเร็ว นี่คือการตัดสายชัดๆ

หญิงสาวพลันนึกถึงแววตาสับสนของชายหนุ่มตอนที่เธอเห็นเขาบนถนนอันมืดมิดขึ้นมา สีหน้าของคนที่ละทิ้งความปรารถนาที่จะมีชีวิต ลางสังหรณ์ไม่ดีแผ่กระจายทั่วร่างกายราวกับหมึกที่ละลายในน้ำร้อน ถ้าสาเหตุที่เขาเกือบโดนรถชนไม่ใช่เพราะหลบไม่ทัน แต่เป็นเพราะเขาตั้งใจล่ะ

จินมีรีบกลับมายังห้องผู้อำนวยการฝ่ายอีกครั้ง คิมซ็อกจ้องลูกน้องตัวเองที่ขอเลิกงานก่อนกำหนดเป็นครั้งแรกด้วยความประหลาดใจ เมื่อเจ้านายถามหาเหตุผล จินมีก็กุเรื่องขึ้นมา

“พอดีที่บ้านเกิดเรื่องน่ะค่ะ”

โธ่เอ๊ย จินมีไม่มีครอบครัวให้ที่บ้านเกิดเรื่องหรอก

“ที่บ้านเกิดเรื่อง?”

ผู้อำนวยการฝ่ายพอจะรู้เรื่องครอบครัวจินมีมาบ้าง จึงนึกสงสัยเมื่อได้ยินข้ออ้างที่เธอสร้างขึ้นมามั่วๆ

“ข้างบ้านโทร. มาบอกว่าท่อน้ำแตก น้ำท่วมเต็มไปหมดเลยค่ะ ฉันน่าจะต้องรีบไปจัดการ”

จินมียกเรื่องที่อาจจะเกิดขึ้นที่ ‘บ้าน’ จริงๆ มาเป็นข้ออ้าง เธอออกจากห้องผู้อำนวยการฝ่าย เก็บข้าวของ แล้วรีบออกจากบริษัททันที หลังก้าวพ้นประตูบริษัท หญิงสาวก็เริ่มเดินจ้ำ แล้วไม่นานก็เปลี่ยนเป็นวิ่ง

จินมีแวะที่โรงพยาบาลอีกครั้งเพื่อยืนยันการหายตัวของชายหนุ่มก่อนจะวิ่งไปที่สถานีตำรวจและขอให้ช่วยตามหา ทว่าตำรวจกลับตอบรับจินมีด้วยท่าทางเอื่อยเฉื่อย

“คุณรอก่อนแล้วกัน ร่างกายเขาไม่แข็งแรง เดี๋ยวก็กลับมา”

ก็เพราะเขาเหมือนจะไม่กลับมาน่ะสิ ต้องให้บอกด้วยไหมว่าเขาอาจจะฆ่าตัวตาย

“อาจเกิดเรื่องคอขาดบาดตายก็ได้นะคะ”

“ถ้าจะตามหาคนที่ไม่ใช่ผู้ร้าย ต้องแจ้งความคนหาย...แล้วการแจ้งความคนหายก็มีแต่ครอบครัวเท่านั้นที่ทำได้”

ครอบครัวงั้นเหรอ วิธีที่จะเป็นครอบครัวเดียวกับเขาในตอนนี้...

“เรากำลังจะแต่งงานกันค่ะ”

“คุณจะแต่งงานกับผู้ชายที่ไม่รู้จักแม้แต่ชื่อเนี่ยนะ เฮ้อ ใจกล้าซะจริง”

ตำรวจหัวเราะอย่างไม่อยากเชื่อ ขอร้องให้ตามหาผู้ชายนิรนามที่เข้ารับการรักษาในโรงพยาบาลงั้นเหรอ โอ๊ะ วันนี้เกิดเรื่องผิดพลาดขึ้นบ่อยจัง

“มันก็เกิดขึ้นได้นี่คะ! ฉันตกหลุมรักเขาตั้งแต่แรกเห็น เลยตกลงจะแต่งงานทั้งที่ยังไม่ได้ถามอะไร! พอใจหรือยังคะ”

แม้แต่ตัวเธอยังรู้สึกว่าไร้สาระ หญิงสาวนึกฉุนน้ำเสียงเย้ยหยันของตำรวจ จึงโพล่งออกมาตามอารมณ์ แต่สิ่งที่พูดไม่เกี่ยวอะไรกับมุมมองเรื่องการแต่งงานของเธอสักนิด ไม่สิ เธอมีความคิดเกี่ยวกับการแต่งงานบ้างหรือเปล่ายังไม่รู้เลย

แต่เธอจะไม่ยอมถอยจากที่นี่ ตลอดเวลาที่ผ่านมา ความสามารถในการวิเคราะห์เป้าหมายได้อย่างแม่นยำมีส่วนทำให้เธอได้รับการยอมรับว่าเป็นพนักงานฝีมือดี หลังจากวิเคราะห์เป้าหมายแล้วก็นำข้อมูลนั้นมาใช้อย่างเต็มที่ สิ่งที่จำเป็นสำหรับเจ้าหน้าที่รัฐซึ่งเบื่อหน่ายการร้องเรียนของประชาชนก็คือความชอบธรรม ถ้าตามหาคนที่ไม่ใช่ผู้ร้ายไม่ได้ งั้นก็ทำให้เขาเป็นผู้ร้ายเสียสิ ถึงอย่างไรการช่วยชีวิตคนก็ต้องมาก่อน

"ตำรวจเขาไม่จับคนร้ายที่ชักดาบค่ารักษากันเหรอคะ ฉันเดาว่าการขึ้นรถโดยสารฟรี ไม่สิ การรักษาโดยไม่จ่ายเงินคงจะเป็นความผิดใช่ไหม"

หลังจากฟังข้อหาที่จินมีอุตส่าห์หามาได้ ตำรวจก็พึมพำเสียงต่ำ

"ก็ถือเป็นความผิดทางอาญา"

จินมีคิดว่าได้โอกาสแล้วจึงถามเสียงดังว่า ถ้าคนไข้ประเภทนี้มีมากขึ้น ระบบสาธารณสุขของเกาหลีจะเป็นอย่างไร พร้อมกับสั่งให้รีบตามผู้ร้ายที่ชักดาบค่ารักษาอย่างไร้จิตสำนึกคนนี้ให้ไว หากใครมาเห็นคงเข้าใจว่าเธอเป็นเจ้าหน้าที่โรงพยาบาล ตอนนั้นเองที่ตำรวจเริ่มขยับก้นหนักๆ เสียที

ชั่วโมงที่สามของการหายตัว

ตำรวจพบการเคลื่อนไหวของชายหนุ่มจากกล้องวงจรปิดในโรงพยาบาล เขาหลบจากห้องพักฟื้นหมายเลข 404 แล้วออกจากล็อบบี้โรงพยาบาลโดยไม่กลับมาอีก

หากการใจเย็นขั้นสุดในสถานการณ์สุดขั้วถือเป็นความสามารถพิเศษงั้นความสามารถพิเศษของจินมีก็คงเป็นสิ่งนั้น จินมีโทร. หาตำรวจสนามบินที่เคยให้เบอร์ติดต่อไว้และขอให้อีกฝ่ายช่วยค้นประวัติของชายหนุ่มก่อนอื่นเธอต้องระบุตัวตนของเขาให้ได้ก่อน จึงจะตามหาได้อย่างรวดเร็ว

ชั่วโมงที่เจ็ดของการหายตัว

ตำรวจสนามบินรายงานว่าพบหนังสือเดินทางชั่วคราวที่ออกโดยสถานทูตเกาหลีของคนชื่อ 'ยองยุนเจ' ใกล้กับสถานที่เกิดอุบัติเหตุรถชน หนังสือเดินทางชั่วคราวคืออันที่สถานทูตประจำถิ่นออกให้ในกรณีฉุกเฉินใช่

ไหมนะ ผู้ชายคนนั้นสัญชาติเกาหลีงั้นเหรอ หมายความว่าเขาทำพาสปอร์ตหายตอนไปเที่ยวเหรอ นึกว่าเขาเป็นคนนิวยอร์กตั้งแต่เกิดเสียอีก ถ้างั้นการเดินเตร่อยู่หน้าบูทีกโฮเต็ลที่นิวยอร์กเมื่อสี่สิบแปดชั่วโมงก่อนก็เสียแรงเปล่ามาตั้งแต่แรกแล้วสิ...

สองวันก่อน จินมีเสร็จสิ้นภารกิจทั้งหมดในการติดต่องานที่นิวยอร์กด้วยการเซ็นสัญญาขั้นสุดท้ายกับเชฟเจ้าของร้านเดลิคาซี ยังเหลือเวลาก่อนจะขึ้นเครื่องบิน หญิงสาววางแผนสร้างสถานการณ์เพื่อช่วงเวลานี้โดยเฉพาะ นั่นคือการแกล้งทำเป็นบังเอิญเจอชายหนุ่มที่เจอที่นิวยอร์กเมื่อแปดเดือนก่อน

หากเป็นไปตามแผน แม้จะเป็นช่วงเวลาสั้นๆ แต่เธออาจจะได้ดื่มชาและพูดคุยกับผู้ชายคนนั้น จินมีกลับไปที่โรงแรมในเครือซึ่งบริษัทจองไว้ให้เก็บสัญญาในกระเป๋าเอกสารให้เรียบร้อย แล้วหยิบชุดเดรสออกมาจากกระเป๋าเดินทาง ชุดเดรสผ้าไหมเน้นรูปร่างต่างจากเสื้อผ้าที่ใส่ตามปกติ

จินมีออกจากโรงแรมโดยสวมชุดเดรสที่เตรียมไว้พร้อมกับแต่งหน้าจัดเต็มกว่าที่เคย เธอควานหาความทรงจำเพื่อตามหาบูทีกโฮเต็ลที่เคยใช้เวลาร่วมกันกับเขาเมื่อแปดเดือนก่อน

'โอ๊ะ เจอกันอีกแล้วนะคะ' จินมีคิดว่าจะพูดแบบนี้หากบังเอิญเจอผู้ชายคนนั้นเดินผ่านขณะดื่มกาแฟที่คาเฟ่บริเวณชั้นหนึ่งของโรงแรม ถ้าสวรรค์ไม่ช่วยให้เกิดเรื่อง 'บังเอิญ' เธอก็ตั้งใจจะดื่มกาแฟแล้วไปถามที่แผนกต้อนรับของโรงแรมเหมือนเพิ่งนึกขึ้นได้ว่า 'ที่นี่มีพนักงานชาวเกาหลีด้วยใช่ไหมคะ ก่อนหน้านี้เขาใจดีกับฉันมาก เลยอยากบอกลาก่อนกลับสักหน่อย'

แต่เมื่อมาถึงหน้าโรงแรมเข้าจริงๆ จินมีก็ตระหนักได้ว่าบทพูดที่ตัวเองเตรียมมานั้นเปล่าประโยชน์ อาคารโรงแรมล้อมด้วยผ้าใบ พร้อมกับป้าย 'กำลังปรับปรุง จะเปิดใหม่อีกครั้งในเดือนตุลาคม' บริเวณด้านหน้าที่

กระพือไปตามลม

‘เอาเถอะ ก็...ก็แค่อยากขอบคุณเขาถ้าบังเอิญเจอกัน แค่นั้นแหละ แค่นั้นจริงๆ ตอนนั้นเขาสวมแหวนอยู่ด้วย แต่ว่าตอนนี้อาจจะไม่สวมแล้วก็ได้ ไม่สิ ฉันหมายถึง...คนเราต้องรู้จักตอบแทนบุญคุณ...’

จินมีแหงนมองโรงแรมที่เหลือเพียงโครงสร้างอย่างขมขื่นพลางปฏิเสธความรู้สึกตัวเองสุดชีวิต หญิงสาวหันหลังกลับและเดินสะโหล-สะเหลออกไป สายลมซึ่งเกิดจากการที่แท็กซี่แล่นผ่านพัดเข้ามาในชุดเดรสอย่างไม่ทันตั้งตัว ความทรงจำในวันนั้นแวบเข้ามาในใจพร้อมกับอากาศเย็นที่แผ่ซ่านไปทั่วร่างกาย

3

Between the Moon and New York City

แปดเดือนก่อน

ครืดดด ครืดดด

จินมีซึ่งนั่งเหี่ยวแห้งเหมือนน้ำหมดตัวพลันได้สติขึ้นมา หลังจากได้ยินเสียงโทรศัพท์มือถือสั่น

เมื่อเปิดกระเป๋าและหยิบโทรศัพท์ออกมา ก็พบว่ามีสายที่ไม่ได้รับจากเบอร์เดียวกันถึงสิบสามสาย

"คุณโอจินมี ตอนนี้คุณอยู่ที่ไหน"

อยู่ที่ไหนงั้นเหรอ ก็อยู่ที่ฌาปนสถานไง คนที่มีสายเลือดเดียวกับเธอกำลังมอดไหม้อยู่ในเปลวไฟ อย่างไรก็ตาม เธอไม่อาจอธิบายสถานการณ์ให้เจ้าของเบอร์โทร. ที่ไม่ได้บันทึกนี้ได้

"นั่นใครคะ"

จินมีรวบรวมเรี่ยวแรงแล้วถามกลับ แต่สิ่งที่ได้กลับมาคือน้ำเสียงหงุดหงิด

"คุณโอจินมี คุณโอยองซุก พวกคุณจองทริปเที่ยวไซปันวันนี้ไว้

ใช่ไหม คุณสองคนไม่มา ลูกทัวร์คนอื่นๆ เลยออกเดินทางไม่ได้”

อ้อ...วันนี้สินะ วันที่จะได้ไปเที่ยวกันสองแม่ลูกเป็นครั้งแรกเพื่อฉลองวันเกิดครบรอบหกสิบปีของแม่ แต่เพราะลูกสาวที่ไม่ได้เรื่อง สุดท้ายแม่จึงเดินทางไปสวรรค์ทั้งที่ยังไม่ได้ไปเที่ยวกับลูกสาวหรือไปเที่ยวต่างประเทศเลยสักครั้ง น้ำตาที่คิดว่าแห้งเหือดไปหมดแล้วหลังจากร้องไห้มาสามวันเริ่มรื้นขึ้นมาอีกครั้ง ก่อนจะทะลักออกมาราวกับน้ำพุ จินมีปรับเสียงที่แหบพร่าแล้วเอ่ย

“ขอโทษค่ะ วันนี้ฉันไปไม่ได้แล้ว”

“อะไรนะคะ”

น้ำเสียงของผู้หญิงคล้ายไม่อยากเชื่อ

“คุณยกเลิกกะทันหันแบบนี้ ต้องเสียค่าปรับรู้ไหมคะ”

ขณะที่ผู้หญิงคนนั้นท่องเงื่อนไขการยกเลิก เจ้าหน้าที่ฌาปนกิจก็จัดการเถ้ากระดูกแล้วเก็บไว้ในโกศ

จินมีรับโกศมาอย่างไร้อารมณ์แล้วเดินไปตามทางเดิน เสียงพูดคุยของแขกที่มาร่วมไว้อาลัยซึ่งรออยู่ในห้องรับรองดังกระทบหู

“อายุปูนนี้แล้วยังไม่ได้แต่งงานใช้ได้ที่ไหน สามีก็ไม่มี ญาติฝั่งสามีก็ไม่มี งานศพเลยเงียบเหงาอย่างนี้”

“โธ่เอ๊ย ก็เพราะยายเด็กนี่เอาแต่บ้างานน่ะสิ”

“เฮ้อ เห็นว่าเธอถูกรถชนตอนออกไปรับลูกสาวตอนดึกนี่”

“อยู่แต่ในครัวทั้งชีวิต ไม่ได้เห็นเดือนเห็นตะวัน...จิ๊ สงสารคนตายแท้ๆ”

สงสารคนตายแท้ๆ...

ประมาณหนึ่งปีก่อน แม่ก็พูดแบบเดียวกันขณะล้มตัวลงบนโซฟาหลังกลับมาจากงานศพคนรู้จัก จินมีไม่ได้ตอบโต้อะไรมากนักด้วยคิดว่าแม่เพียงบ่นพึมพำกับตัวเอง อย่างไรก็ตามแม่ดูอ่อนไหวต่างจากปกติ อาจเป็นเพราะผู้เสียชีวิตกับแม่อายุรุ่นราวคราวเดียวกัน

“ตอนเขาใส่โกศเข้าไปในตู้ น่าแปลกที่แม่พลอยอึดอัดไปด้วย”

เครื่องหมายคำถามปรากฏบนใบหน้าของจินมีด้วยไม่เข้าใจความหมาย

“ลูกคิดดูสิ ตายแล้วก็ต้องไปอยู่ในโกศ ต้องติดอยู่ในที่แคบๆ มองไปทางไหนก็เห็นแต่โกศอยู่ตรงหน้า”

จู่ๆ แม่ก็นึกถึงความรู้สึกของคนที่อยู่ในโกศและแทนที่ด้วยตัวเองเพื่ออะไรกันนะ...แม้จินมีจะคิดอย่างนั้น ก็ได้แต่เอออกับแม่

“ครอบครัวจะได้ไปเยี่ยมไง”

“โธ่ แม่รอลูกค้าอยู่ในห้องครัวแคบๆ มาทั้งชีวิต ตายแล้วยังต้องรอครอบครัวที่ไม่รู้ว่าจะมาหาเมื่อไหร่อีกเหรอ แม่ไม่เอาด้วยหรอก ถ้าทำได้แม่ก็จะล่องลอยไปเรื่อยๆ จะได้เที่ยวชมสิ่งที่ไม่เคยเห็นให้สมใจ”

“พูด...อะไรของแม่เนี่ย”

จินมีรีบเปลี่ยนเรื่องเพราะกลัวว่าสิ่งที่คิดจะเป็นเรื่องจริง หลังจากนั้นแม่ก็เหมือนจะลืมเรื่องที่ตัวเองพูดเสียสนิท แต่น่าแปลกที่คำพูดนั้นยังติดอยู่ในใจเธอ แม้แต่ตอนพนักงานจากบริษัทจัดงานฌาปนกิจถามอย่างระมัดระวังว่าจะฝังที่สุสานหรือเก็บเถ้ากระดูกไว้ที่โรงเก็บอัฐิ เธอก็ยังคิดว่าคงเป็นไปไม่ได้ที่จะสานฝันของแม่ให้เป็นจริง

“จะฝังดิน หรือเก็บไว้ในโกศ...ก็ถูกขังเหมือนกันนี่คะ”

พนักงานรู้สึกลนลาน เพราะไม่รู้ว่าคำถามที่เหมือนการบ่นคนเดียวนั้นมีจุดประสงค์อะไร ก่อนจะรีบสอบถามความต้องการของลูกค้าอย่างแข็งขัน

“แต่ถ้าคุณลูกค้าเลือกเก็บไว้ในโกศฝังมุก ก็จะดูสวยงามตอนอยู่ในโรงเก็บอัฐิ หรือสนใจเป็นแบบเคลือบทองไหมคะ ราคาตลาดเกินสี่ล้านวอน แต่ทางเราสามารถลดให้พิเศษ...”

อาจจะเป็นตอนนั้นก็ได้ที่เธอคิดว่าควรหนีไปพร้อมกับโกศเก็บเถ้ากระดูก

ไม่กี่ชั่วโมงต่อมา จินมีในชุดไว้ทุกข์สีดำก็มาอยู่ที่สนามบิน

หญิงสาวในชุดไว้ทุกข์สีดำท่ามกลางนักท่องเที่ยวที่ลากกระเป๋าเดินทางนั้นโดดเด่นมากพอจะเป็นจุดสนใจ บางคนหันกลับมามองว่าที่เห็นคือยมทูตหรือเปล่า คนส่วนใหญ่ต่างมองเธอแล้วก็ซุบซิบ จินมีตรงไปยังเคาน์เตอร์สายการบินทันที

“ขอไฟลต์ที่เร็วที่สุดค่ะ”

จินมีพูดพร้อมกับเปิดกระเป๋าแล้ววางเงินช่วยงานศพที่อยู่ในซอง

“ปลายทางจะเป็นที่ไหนก็ได้”

แล้วจุดหมายปลายทางของ ‘ไฟลต์ที่เร็วที่สุด’ ซึ่งเธอเสี่ยงดวงมาก็คือนิวยอร์ก

ณ สวนสาธารณะสะพานบรุกลินซึ่งมองเห็นสะพานบรุกลินและผืนน้ำสีดำของแม่น้ำอีสต์ที่ส่องสะท้อนแสงไฟในเมือง จินมียืนรับลมหนาวอยู่ที่นั่นเป็นเวลานาน เสื้อยืดสีขาวและกางเกงยีนสีดำที่รีบซื้อจากร้านค้าที่สนามบินนั้นบางเกินกว่าจะกันอากาศเดือนพฤศจิกายนของนิวยอร์ก แต่อาจเป็นเพราะความว่างเปล่าที่พัดพามาจากส่วนลึกของหัวใจ จินมีจึงไม่รู้สึกถึงความหนาวเหน็บที่ซึมซาบผ่านผิวหนัง

จินมีเหม่อมองทิวทัศน์ธรรมชาติที่กลมกลืนกับแสงไฟในเมืองอันฉูดฉาดทว่าอบอุ่นได้เป็นอย่างดี ความอึดอัดที่สั่งสมมาตั้งแต่หลายวันก่อนคล้ายจะคลายลงทีละนิด ตอนนั้นเองที่จินมีมองรอบตัวได้ สีหน้าของผู้คนซึ่งเพลิดเพลินกับทิวทัศน์ยามค่ำคืนกับคนที่รักนั้นดูมีความสุขมากกว่าใคร

ใช่แล้ว ที่นี่ละ

จินมีล้วงถุงผ้าที่กอดอยู่ตั้งแต่เมื่อครู่เพื่อหยิบของที่พกมา ทันใดนั้นเอง ใครบางคนก็วางเสื้อคลุมลงบนไหล่ของจินมีที่จ้องมองแม่น้ำอย่างเลื่อนลอย

จินมีตกใจเงยหน้าขึ้นมองเจ้าของมือที่โอบไหล่เธอไว้ ชายเอเชียขยิบตาแล้วพูดภาษาอังกฤษกับเธอ

“ที่รัก ทำไมแต่งตัวแบบนี้ออกมาล่ะ ผมบอกแล้วใช่ไหมว่าฤดูใบไม้ร่วงน่ะน่าหลงใหล แต่มันก็จะใช้โอกาสนี้ทำให้คุณเป็นหวัด”

“คะ...คุณเป็นใครคะ”

“คนเกาหลี? ใช่ไหมครับ”

ทันทีที่ภาษาเกาหลีหลุดออกจากปากจินมีซึ่งกำลังตื่นตระหนก ผู้ชายคนนั้นก็ยิ้มน้อยๆ พร้อมกับโอบไหล่เธอและพูดว่า

“โชคดีจังเลย เพราะพวกเขาฟังเราไม่ออก”

ชายหนุ่มหลุบตามองกระเป๋าในอ้อมกอดของจินมีแล้วพูด

“คุณกอดมันแน่นขนาดนั้นก็เหมือนบอกว่า ‘ฉันรวยเหลือเกิน ช่วยมาเอาไปที’ เลยนะครับ พวกนั้นมองกระเป๋าคุณไม่วางตามาตั้งแต่เมื่อกี้แล้ว”

ในกระเป๋ามีซองเงินช่วยงานศพที่เหลือจากค่าเครื่องบินอยู่ ทว่าสิ่งที่จินมีกอดแน่นไม่ใช่ซอง แต่เป็นกล่องเหล็กใส่ยาช่วยย่อยแบบผงซึ่งซื้อมาจากร้านขายยาที่สนามบิน แน่นอนว่าสิ่งที่อยู่ข้างในไม่ใช่ยาช่วยย่อย

“พวกนั้นคือโจรล้วงกระเป๋านักท่องเที่ยวในย่านนี้ครับ ไม่รู้ตัวเลยเหรอว่ามันตามคุณมา”

จินมีทำสายตาสงสัย ชายหนุ่มจึงพยักพเยิดไปทางพวกคนขาวที่ยืนอยู่ด้านหลังคล้ายจะให้เธอดู

จินมีหันไปมองคนขาวสองคนที่ชายหนุ่มบุ้ยใบ้ด้วยความตกใจ เมื่อเห็นว่าเหยื่อที่ตนไล่ตามมานานมีเพื่อนร่วมทางที่แข็งแกร่ง พวกเขาก็ทำหน้าบูดเบี้ยว ถ่มน้ำลายลงพื้น แล้วหันหลังกลับ

จินมีซึ่งสติไม่อยู่กับเนื้อกับตัวเดินเตร็ดเตร่ตามถนนในนิวยอร์กอย่างไร้จุดหมายมาตั้งแต่เช้า เธอไม่มีแก่ใจจะสนใจรอบข้างขนาดที่ต่อให้ใครฉกฉวยของสำคัญไปก็คงไม่รู้ตัว เธอจึงประหลาดใจยิ่งกว่าเดิมที่จนถึงตอนนี้ยังไม่มีอะไรเกิดขึ้น

จินมีรู้สึกขอบคุณชายหนุ่มที่ปกป้องเธอจากอันตรายที่ตัวเองไม่รู้ แต่ขณะเดียวกันก็สงสัยว่าทำไมเขาจึงมีน้ำใจกับเธอมากขนาดนี้ หญิงสาวจ้อง

เข้าไปในดวงตาของชายหนุ่มเพื่อดูว่ามีเจตนาแอบแฝงหรือไม่

เธอมองไม่เห็นเจตนาร้ายในดวงตาสีดำสดใสคู่นั้น รอยลักยิ้มยาวปรากฏขึ้นบนใบหน้าของชายหนุ่มขณะส่งยิ้มให้จินมี จินมีรู้สึกว่าตอนนี้ตัวเองหดหู่เกินกว่าจะรับมือกับพลังอันสดใสของชาวสะมาเรียผู้ใจดี[10]คนนี้ได้ เธอควรจะรีบไล่เขาไปเพื่อไม่ให้ความมืดมนของตัวเองแปดเปื้อนอีกฝ่าย จึงเอ่ยปาก

"โชคดีจังนะคะที่ฉันทำลายหลักฐานได้โดยไม่ถูกขโมยไปซะก่อน"

ชายหนุ่มจ้องจินมีด้วยสีหน้าอยากรู้อยากเห็น จินมีหลุบตามองกระเป๋าแล้วพูดต่อ

"ฉันฆ่าคนตายมาน่ะค่ะ ฉันเอามาที่นี่เพื่อจะทิ้งลงแม่น้ำ"

ผู้ชายตรงหน้าดูไม่ตกใจกับเรื่องน่ากลัวเลยสักนิด เขาพูดด้วยสีหน้าสนอกสนใจ

"คุณคงไม่ใช่ฆาตกรต่อเนื่องหรอกนะครับ จะฆ่าผมด้วยหรือเปล่า"

"ฉันจะยอมปล่อยคุณสักครั้ง รีบหนีไปสิคะ"

จินมีพูดพลางถอดเสื้อโคตคืนชายหนุ่ม

เจมส์รับเสื้อโคตคืนมาและก้าวออกจากสวนสาธารณะสะพานบรุกลิน ด้วยขาอันหนักอึ้ง ปล่อยไว้แบบนั้นจะดีจริงๆ น่ะเหรอ อันที่จริงวันนี้เขาเจอผู้หญิงคนนั้นสามครั้งแล้ว ตอนเช้าที่เซ็นทรัลพาร์ก ตอนประมาณเที่ยงคืนที่ร้านขายอาหาร แล้วก็ที่นี่ ที่สวนสาธารณะสะพานบรุกลิน แต่ละครั้งเธอดูเหมือนไร้ทางสู้ไม่ต่างจากสัตว์กินพืชในป่าซึ่งมีสัตว์ร้ายพลุกพล่าน

---

[10] เป็นการเปรียบเปรยถึงเรื่องชาวสะมาเรียผู้ใจดีซึ่งปรากฏอยู่ในพระคัมภีร์ภาคพันธสัญญาใหม่ (ลูกา 10 : 29-32) โดยกล่าวถึงชายคนหนึ่งซึ่งถูกโจรปล้นขณะเดินทางจนเกือบสิ้นชีวิต และมีคนสามคนผ่านมาพบเขา ทว่าชาวสะมาเรียเป็นเพียงคนเดียวที่ช่วยเหลือชายคนนั้น

สถานที่ที่บังเอิญเจอเธอเป็นครั้งที่สองคือร้านขายอาหารซึ่งเป็นร้านประจำของเขา ชายหนุ่มสั่งแซนด์วิชไก่งวงแทนไก่งวงอบเพื่อเป็นการฉลองวันขอบคุณพระเจ้า ระหว่างรออาหารอยู่นั้น หญิงสาวก็ปรากฏสู่สายตา เธอนั่งนิ่งโดยไม่แตะต้องอาหารที่สั่งมาเลยสักนิด

ตอนวิ่งจ็อกกิงในเซ็นทรัลพาร์กเมื่อเช้า เขาก็เห็นเธอนั่งเหม่อบนม้านั่งเช่นกัน หญิงสาวอยู่ในชุดเดิมและนั่งในท่าเดิมเหมือนตอนนั้นคล้ายกับหมดอาลัยตายอยาก เมื่อพนักงานเสิร์ฟที่ชื่อเบ็ตตี้นำอาหารมาให้และรู้ว่าเจมส์มองหญิงสาวอยู่เช่นกัน ก็เหลือบมองเธอแล้วพูด

“สองชั่วโมงแล้วนะ เธอนั่งอยู่แบบนั้น แถมยังไม่แตะอาหารเลยสักนิด”

สำหรับร้านอาหาร ลูกค้าที่น่ากลัวที่สุดไม่ใช่ลูกค้าที่ตำหนิอย่างรุนแรง แต่เป็นลูกค้าที่เหลืออาหารไว้โดยไม่แสดงความคิดเห็นใดๆ ต่างหาก แต่ว่าผู้หญิงคนนี้ไม่ได้มีท่าทีไม่พอใจอาหาร เพราะเธอยังไม่ตักขึ้นมาเลยสักคำ

คนเรามักจะกินเยอะเวลาเครียดจัด มันเป็นสัญชาตญาณของสัตว์เพื่อเอาชนะสถานการณ์นั้นๆ แต่การไม่กินต่างออกไป มันเป็นสิ่งที่ใกล้เคียงกับความตาย เจมส์รู้เรื่องนี้จากประสบการณ์ของตัวเอง

เขาจับตาดูหญิงสาวอย่างพินิจพิจารณา แววตาของเธอเลื่อนลอย แต่สองมือกลับกำกระเป๋าแน่นราวกับมันเป็นที่พึ่งเดียว เบ็ตตี้คล้ายจะกังวลที่หญิงสาวยังไม่แตะต้องอาหารที่สั่งมาจึงพูดอีกว่า

“ซีรีส์เกาหลีมีคำพูดที่ใช้ในสถานการณ์แบบนี้อยู่นี่นา...”

เบ็ตตี้ หญิงสาวชาวฮิสแปนิกวัยยี่สิบกลางๆ เป็นแฟนตัวยงของกระแสฮันรยู หลังจากรู้ว่าเจมส์ซึ่งเป็นลูกค้าประจำเป็นคนเกาหลี ก็แสดงความสนใจในตัวเขาอย่างมาก เธอถามคำถามมากมายเกี่ยวกับประเทศเกาหลี แต่เจมส์ไม่สามารถตอบคำถามช่วยคลายความสงสัยได้เลยสักครั้ง เพราะเขาออกจากเกาหลีตั้งแต่ยังเด็ก และเพราะมัวแต่กระเสือกกระสนเพื่อ

ความอยู่รอดในประเทศนี้ จึงไม่ว่างมาสนใจประเทศบ้านเกิดตัวเอง

เจมส์ไม่เคยรู้หรือได้ยินภาษาเกาหลีที่ใช้อธิบายสถานการณ์ที่คนไม่แตะต้องอาหารตรงหน้าเลยด้วยซ้ำ ทว่าไม่นานติ่งเกาหลีผู้ชาญฉลาดและกระตือรือร้นคนนี้ก็นึกออก

“อ้อ ทำพิธีเซ่นไหว้!”

“เซ่นไหว้?”

“การเตรียมอาหารและสวดภาวนาเมื่อมีคนเสียชีวิต เขาเรียกว่าพิธีเซ่นไหว้น่ะ”

เมื่อมีคนเสียชีวิต?

เจมส์เพิ่งสังเกตเห็นริบบิ้นสีขาวบนศีรษะของเธอ เจมส์คงไม่มีทางรู้แต่นั่นเป็นสิ่งที่จินมีไม่อาจแกะออก แม้จะเปลี่ยนชุดไว้ทุกข์ที่ร้านเสื้อผ้าในสนามบินแล้วก็ตาม

ขณะที่สายตาของเจมส์จับจ้องริบบิ้นนั้น หญิงสาวก็ลุกขึ้นจ่ายค่าอาหารที่ไม่ได้กิน ก่อนจะออกจากร้านเงียบๆ สายตาของเขามองตามเธอไปโดยอัตโนมัติ เขาเห็นผู้ชายสองคนเดินตามเธอผ่านทางกระจกร้านอาหาร สองคนนี้เป็นโจรล้วงกระเป๋าที่ตระเวนอยู่แถวนี้จนเจมส์คุ้นหน้า และบางครั้งพวกมันก็ไม่ลังเลที่จะจี้ปล้น เจมส์ทิ้งแซนด์วิชที่กินค้างไว้แล้วรีบตามเธอไป

การเจอเธอครั้งที่สามที่สวนสาธารณะสะพานบรุกลินไม่ใช่เรื่องบังเอิญทั้งหมด อย่างไรก็ตาม เจมส์บอกตัวเองซ้ำๆ ขณะไล่ตามเธอมาถึงที่นี่ราวกับถูกดึงดูดว่า เขาไม่ได้ตามเธอ ก็แค่ถือโอกาสมาเดินเล่นหลังจากไม่ได้เดินมานาน

จะห่วงนักท่องเที่ยวขาจรไปทำไมกัน

ชายหนุ่มคิดอีกขณะออกจากสวนสาธารณะสะพานบรุกลินเมื่อช่วยหญิงสาวจากอันตรายที่ใกล้เข้ามาเรียบร้อยแล้ว ถ้าเป็นห่วงแล้วมันยังไงล่ะ ในวันนี้จะแบ่งปันความโชคดีที่ได้จากพระเจ้าให้คนอื่นสักหน่อยคงไม่เป็นไร

เจมส์หยุดเดิน ก่อนจะหันกลับไปมองตรงที่หญิงสาวยืนอยู่ เธอหยิบกล่องเหล็กออกมาจากกระเป๋าแล้วเปิดฝาออก ผ่านไปสักพักก็เห็นบางอย่างโปรยปรายลงสู่แม่น้ำใต้ราวกั้นที่เธอยืนอยู่ราวกับสายหมอก ขาของหญิงสาวสั่นระริก ก่อนจะทรุดลงตรงนั้นทันทีราวกับฝืนทนเพื่อช่วงเวลานี้ เจมส์รีบวิ่งไปหาเธอ

"ไม่ได้การละ ผมว่าคุณเป็นตัวอันตรายกว่าที่คิดนะ...คงต้องจับตัวคุณไว้เพื่อสวัสดิภาพของชาวนิวยอร์กแล้วละ"

จินมีซึ่งทรุดอยู่บนพื้นแหงนหน้ามองต้นเสียง ชาวสะมาเรียผู้มีรอยยิ้มน่ามองกำลังมองลงมาที่เธอพร้อมหายใจหอบ แววตาของเขาเต็มไปด้วยความเห็นอกเห็นใจไม่สมกับที่บอกว่าจะจับตัวเธอ เมื่อเห็นสายตานั้นแล้วจินมีก็พูดด้วยความคิดที่ว่าเป็นไงเป็นกัน

"งั้น...คุณพอจะแนะนำคุกดีๆ ให้ฉันหน่อยได้ไหมคะ"

ชายหนุ่มพยักหน้าพร้อมกับรอยยิ้มจางๆ จากนั้นก็ยื่นมือไปหาจินมีที่นั่งอยู่ จินมีจับมือเขา หลังจากจับมืออันอบอุ่นของชายหนุ่มแล้ว หญิงสาวก็ตระหนักได้ว่าตัวเองตัวสั่นเพราะความหนาวมาจนถึงตอนนี้

ชายหนุ่มจับจินมีให้ลุกขึ้น ถอดเสื้อโคตออกอีกครั้ง คลุมไหล่หญิงสาว แล้วรูดซิปราวกับปกป้องเด็กน้อยจากลมหนาว

จินมีเดินตามเจมส์เข้าไปในบูทีกโฮเต็ลสไตล์เก่าแก่ เมื่อเห็นชายหนุ่มทักทายพนักงานต้อนรับอย่างสนิทสนม ก่อนจะรับกุญแจมาแล้วนำทางเธอไปถึงที่ห้อง จินมีจึงเดาว่าเขาน่าจะเป็นพนักงานของที่นี่

เจมส์ออกจากลิฟต์ที่ชั้นสิบสองซึ่งเป็นชั้นบนสุด แล้วพาจินมีไปยังห้องพัก

ชายหนุ่มเข้าไปตรวจสอบอุณหภูมิในห้องก่อน จากนั้นก็เปิดไฟทุกดวงจนภายในห้องสว่างจ้า

หลังจากดูว่าไม่มีอะไรผิดปกติในห้องแล้ว เขาก็เปิดประตูและก้าวไป

ยืนด้านข้างราวกับบอกว่าให้จินมีเข้าไปได้ มันเป็นการแสดงมารยาทที่แสดงให้เห็นว่าไม่มีเจตนาอื่นนอกจากความปรารถนาดีและจะไม่ล้ำเส้น

“พักเถอะครับ ผ่อนคลายร่างกายในน้ำอุ่นสักหน่อย นักโทษหมายเลข 1213”

ชายหนุ่มอ่านหมายเลขห้องบนประตูด้วยสีหน้าซุกซน เขาบอกว่าถ้าต้องการอะไรก็ให้บอกแผนกต้อนรับ ก่อนจะออกไปหลังจากบอกราตรีสวัสดิ์

จินมีซึ่งตัวสั่นเพราะความหนาวเย็นมาทั้งวันรู้สึกผ่อนคลายขึ้นเมื่อความอบอุ่นค่อยๆ แผ่ซ่านเข้าสู่ตัวเธอ เธอทิ้งตัวลงนั่งบนปลายเตียง โยนกระเป๋าทิ้งไว้บนโต๊ะ โทรศัพท์มือถือหล่นออกจากกระเป๋าผ้านุ่มนิ่มไม่เป็นทรง จินมีเพิ่งรู้ตัวว่าเธอยังไม่ได้เปิดโทรศัพท์ซึ่งปิดไว้ตั้งแต่ตอนอยู่บนเครื่องบิน

ทันทีที่กดปุ่มเปิดเครื่องค้างไว้ โทรศัพท์มือถือที่หลับใหลมานานก็เริ่มยืดเส้นยืดสาย หน้าจอโทรศัพท์มีการแจ้งเตือนจากโซเชียลมีเดียหลายสิบข้อความรอให้เธออ่าน

หลังจากพาจินมีไปส่งห้องอย่างปลอดภัยแล้ว เจมส์ก็ยื่นบัตรให้พนักงานต้อนรับแล้วพูด

“ใช้อันนี้จ่ายค่าห้องรวมถึงเซอร์วิซอื่นๆ ด้วยนะ”

พนักงานซึ่งดูสนิทสนมกับเจมส์พอสมควรถามด้วยสายตาอยากรู้อยากเห็น

“เพื่อนที่เกาหลีเหรอ ใครกันน่ะ ทำไมนายต้องใส่ใจขนาดนี้”

“ไม่รู้สิ ฉันคิดว่านายไม่จำเป็นต้องรู้ว่าเขาเป็นใครนะ เพราะเขาไม่ได้ติดค้างอะไรนาย”

พนักงานต้อนรับมองเจมส์ที่พูดจาขำขันแล้วส่ายหัวไปมาราวกับรับไม่ได้

“ถ้ามีอะไรก็โทร. หาฉันนะ”

เจมส์ออกจากโรงแรมโดยฝากฝังให้ดูแลหญิงสาวเป็นพิเศษ ชายหนุ่มดูนาฬิกาข้อมือ ตีสองแล้ว ตอนเจอเธอที่ร้านอาหารมันกี่โมงแล้วนะ เจมส์ซึ่งก้าวพ้นประตูโรงแรมแล้วรีบวิ่งเข้ามาที่แผนกต้อนรับแล้วถาม

“ตอนนี้มีใครอยู่ในครัวไหม”

ก๊อกๆ

ไม่นานหลังจากนั้น เจมส์ก็ยืนอยู่หน้าห้องหมายเลข 1213 อีกครั้ง พร้อมรถเข็นรูมเซอร์วิซ ชายหนุ่มเคาะประตูห้อง ทว่าภายในห้องกลับไม่มีการเคลื่อนไหวใดๆ

ก๊อกๆ

ชายหนุ่มเคาะประตูอีกครั้ง

ยังคงเงียบงัน

เจมส์สังหรณ์ใจไม่ดี จึงวิ่งไปเอามาสเตอร์คีย์ที่แผนกต้อนรับ เขาเข้าไปในห้อง กวาดตามองห้องพักด้วยความหวังว่าจินตนาการอันเลวร้ายจะไม่เป็นจริง แต่กลับไม่เจอหญิงสาวในห้อง ไปไหนกันนะ เจมส์ซึ่งตื่นตระหนกที่หญิงสาวหายไปสังเกตเห็นโทรศัพท์มือถือที่หล่นอยู่ใต้โต๊ะ เขาหยิบโทรศัพท์มือถือขึ้นมาเพื่อจะวางบนโต๊ะ แต่ดันเผลอแตะโดนหน้าจอและเปิดหน้าจอขึ้นมาโดยไม่ตั้งใจ

‘พวกเธอจะไปงานศพแม่จินมีกันไหม ตอนปู่ฉันเสียยายนั่นไม่เห็นมาแล้วฉันต้องไปด้วยเหรอ’

‘แต่ยังไงจินมีเขาก็มีแค่แม่นะ’

‘ยายนั่นเคยมาร่วมงานอะไรของเราบ้างล่ะ เอาแต่ใส่ซองอย่างเดียว คิดว่าได้ดีอยู่คนเดียวหรือไง’

‘ได้ดีอะไรกันเล่า รู้จักคิมซ็อกใช่ไหม ที่เคยเรียนกับเราแป๊บนึงตอน

ปีหนึ่งน่ะ เห็นว่าเขาเป็นผู้อำนวยการบริษัทจินมี แล้วที่ยายนั่นได้เลื่อนขั้นก็เพราะมีคิมซ็อกเป็นแบ็กนั่นแหละ'

'เอาเป็นว่าฉันไปไม่ได้นะ พวกเธอก็รู้นี่ว่างานแต่งฉันจะจัดเดือนหน้าอยู่แล้ว ถ้าไปแล้วติดความซวยมาจะทำไง'

'ใครก็ได้ช่วยรวบรวมเงินใส่ซองแล้วเป็นตัวแทนไปงานหน่อย'

'นี่! ห้องนี้มีจินมีอยู่นี่ ฉันบอกแล้วไงว่าให้สร้างห้องที่ไม่มีจินมี!'

'คุณจียุนออกจากห้องสนทนา'

'คุณซึงฮเยออกจากห้องสนทนา'

'คุณโบ-กยองออกจากห้องสนทนา'

มือที่ถือโทรศัพท์อยู่ตกลงมาอย่างไร้เรี่ยวแรง เขาเจอหญิงสาวที่คล้ายกับตัวเขาเดินเตร็ดเตร่ไปตามถนน เขาอยากจะเป็นผู้มีพระคุณที่ไม่เปิดเผยตัวของหญิงสาวนิรนามแค่ค่ำคืนเดียวเท่านั้น...โธ่เอ๊ย!

จินมี

เขาดันรู้ชื่อเธอทั้งที่ตั้งใจจะไม่รู้เสียแล้ว รู้แม้กระทั่งความโชคร้ายและการดูถูกเหยียดหยามที่เธอต้องพบเจอ

เขาแค่พยายามจับมือเธอไว้เพื่อไม่ให้ก้าวพลาดและร่วงหล่นในวังวนแห่งความโชคร้ายเหมือนตัวเองในวันนั้น แต่สถานการณ์กลับทำให้เขาข้ามเส้นที่ขีดไว้ทีละก้าว ทีละก้าว ตอนนี้ผู้หญิงคนนี้อยู่ที่ไหนนะ เจมส์หยิบโทรศัพท์มือถือออกมาโทร. หาเพื่อนที่อยู่แผนกต้อนรับ

"เห็นแขกที่ฉันพามาออกไปข้างนอกไหม"

"ไม่นะ ฉันเฝ้าล็อบบีอยู่ ไม่เห็นใครออกไปเลย"

"โอเค"

ทันทีที่วางสาย เจมส์ก็สงบหัวใจที่เต้นรัวและเริ่มค้นหาทีละชั้นอย่างใจเย็น แต่กลับไม่เจอหญิงสาวเลยสักที่ อย่าบอกนะว่า...

เจมส์วิ่งกระหืดกระหอบจนมาเจอเธอบนดาดฟ้าโรงแรม หญิงสาวนั่งนิ่งอยู่ในซอกปล่องระบายอากาศ หลุบตามองทิวทัศน์ของเมืองยามค่ำคืน เจมส์ปรับลมหายใจสักพักเพื่อไม่ให้อีกฝ่ายรู้ว่าเขาตกใจ ก่อนจะเข้าไปหาและแสร้งพูดด้วยความร่าเริง

“นักโทษหลบหนีตามใจชอบแบบนี้ได้ยังไงกันครับ”

หญิงสาวหันมองต้นเสียง หยาดน้ำค้างเอ่อคลออยู่ในดวงตาของเธอ แสงจันทร์ส่องสะท้อนให้เห็นหยดน้ำเป็นประกาย แต่เจมส์ทำเป็นไม่เห็น เขาคิดว่าแบบนั้นน่าจะเป็นการแสดงความเอาใจใส่ต่อเธอที่ดีที่สุด

หญิงสาวคนนั้นเห็นเจมส์แล้วสะดุ้งตกใจ จากนั้นก็รีบเช็ดน้ำตาด้วยหลังมือและพูดว่า

“ฉันว่าจะมาสูดอากาศสักหน่อย เพราะว่าในคุกมันอึดอัด”

“ผมนึกว่าวันนี้คุณตากลมจนพอใจ...”

“มาดูพระจันทร์ด้วยค่ะ พระจันทร์ที่นี่ใหญ่กว่าที่โซลมากเลย”

จินมีเปลี่ยนเรื่องก่อนจะเงยหน้าขึ้นเหมือนกำลังดูพระจันทร์ พระจันทร์ขยายใหญ่ขึ้นทีละนิด อีกไม่กี่วันพระจันทร์ดวงกลมคงจะส่องสว่างยิ่งกว่านี้

เจมส์นั่งข้างเธอและแหงนมองดวงจันทร์ด้วยกันโดยไม่พูดอะไร น่าแปลกที่ความเงียบอันยาวนานไม่ได้ทำให้ทั้งสองคนรู้สึกอึดอัด

“ชีวิตที่นิวยอร์กดีไหมคะ”

ขณะจ้องมองดวงจันทร์ หญิงสาวก็เป็นฝ่ายพูดก่อน

“ไหนๆ ก็มาแล้ว ฉันอยู่ที่นี่เลยดีไหม ถึงกลับโซลไปก็ไม่มีใคร...”

เจมส์เข้าใจดีว่าหญิงสาวพูดอย่างนั้นด้วยความรู้สึกแบบไหน แต่ถ้าอยู่ที่นี่ เธอจะถูกปฏิบัติเหมือนเป็นคนนอกไปอีกนาน บางทีอาจจะทั้งชีวิตเหมือนกันกับเขา แต่ตอนนี้คำพูดเหล่านั้นคงช่วยอะไรเธอไม่ได้

“คนเราจะอยู่ที่ไหนก็เหมือนกัน”

เมื่อได้ยินคำพูดซ้ำซากจำเจของเจมส์ หญิงสาวก็เงียบไปสักพัก ก่อน

จะพ่นลมหายใจเบาๆ แล้วพูดต่อ

“ฉันคิดว่าใช้ชีวิตได้ดีแล้ว แต่กลับกลายเป็นว่าฉันใช้ชีวิตผิดๆ มาตลอด ฉันนึกว่าถ้าปักหลักได้เร็ว คงจะมีความสุขมากกว่าเดิม แต่สุดท้ายฉันก็ปกป้องใครไม่ได้เลย...ถึงกลับไปก็ไม่มีใครอยู่แล้ว ถ้าฉันเริ่มใหม่ที่นี่ก็คงไม่แย่เท่าไหร่”

หญิงสาวพูดอย่างนั้นแล้วยิ้มขมขื่น

“แล้วที่นี่มีใครอยู่ล่ะครับ” เจมส์หันไปมองจินมีแล้วพูด

“หาเอาก็ได้นี่คะ”

หญิงสาวยักไหล่แล้วพูด เธอพยักพเยิดไปทางแหวนบนนิ้วนางของเจมส์

“คนที่ให้ของแบบนั้นอาจจะโผล่มาก็ได้”

‘หึๆ’ เจมส์หัวเราะออกมาจนได้

“งั้นอาจจะต้องใช้โชคสักหน่อย...คุณเคยเห็นเหรียญหนึ่งดอลลาร์ไหมครับ”

“หนึ่งดอลลาร์ไม่ได้เป็นแบงก์เหรอคะ”

ชายหนุ่มทำหน้าย่น หยิบเหรียญอันหนึ่งออกมาจากกระเป๋า แล้วใช้นิ้วดีด เหรียญซึ่งลอยอยู่กลางอากาศชั่วขณะเปล่งประกายใต้แสงจันทร์ เขาคว้าเหรียญกลับมาอีกครั้ง แบมือข้างหน้าจินมี บนมือมีเหรียญหนึ่งดอลลาร์เก่าแก่

“มีอยู่ช่วงหนึ่งที่เขาทำหนึ่งดอลลาร์เป็นเหรียญ แต่ก็ทำออกมาไม่นาน มันเลยมีค่ามากครับ”

ชายหนุ่มพูดต่ออย่างภูมิใจ

“มันเป็นทิปที่ผมได้จากลูกค้าตอนยังเด็ก ลูกค้าคนนั้นบอกไว้อย่างนี้ครับ หลังจากที่เขาพกเหรียญนี้ก็มีแต่เรื่องดีๆ เข้ามา ตั้งแต่ผมได้เหรียญนี้มา ชีวิตก็ดีขึ้นเหมือนกัน ได้เจอคนดีๆ ได้งานดีๆ”

ชายหนุ่มใช้มือซ้ายกางฝ่ามือจินมีแล้ววางเหรียญในมือขวาลงบนนั้น

“ทำไมถึงให้ของมีค่าแบบนี้แก่ฉัน...”

จินมีพูดไม่ออกเมื่อได้รับน้ำใจอย่างไม่มีเหตุผล ชายหนุ่มจึงพูดกับจินมีที่รู้สึกแบบนั้น

“ถ้ามีมัน บางทีคุณอาจจะเจอเขาก็ได้นะครับ คนที่ทำให้คุณอยากลงหลักปักฐาน”

“...”

“เพราะสิ่งที่ดีที่สุดที่ทำได้เมื่อติดอยู่ระหว่างดวงจันทร์กับนิวยอร์ก คือการตกหลุมรัก”

เมื่อเห็นสีหน้าของจินมีที่ไม่เข้าใจคำพูดของตน ชายหนุ่มก็ฮัมเพลงขึ้นมา บทเพลงที่มีท่วงทำนองคุ้นหูจินมี

If you get caught between the moon and New York city
The best that you can do is fall in love.[11]
(สิ่งที่ดีที่สุดที่ทำได้เมื่อติดอยู่ระหว่างจันทรากับมหานครนิวยอร์ก ก็คือการตกห้วงรัก)

ไม่รู้ว่าถูกแสงจันทร์ล่อลวงหรือถูกเสียงเพลงครอบงำกันแน่ จินมีจึงจ้องมองใบหน้าด้านข้างที่เหมือนกับภาพวาดของเขาที่สะท้อนแสงจันทร์อยู่นาน ใช่แล้ว ถ้าโชคดี มันอาจจะเกิดขึ้นก็ได้ ขณะที่จินมีตกอยู่ในห้วงความคิดและไม่สามารถละสายตาไปจากเขา จู่ๆ ชายหนุ่มก็หยุดร้องเพลงแล้วหันกลับมามองจินมี

“ผมว่าตอนนี้โชคครั้งแรกจะมาถึงแล้วนะครับ”

“อะไรนะคะ”

---

[11] จากเพลง “Arthur’s theme (Best that you can do)” ขับร้องโดย คริสโตเฟอร์ ครอส (Christopher Cross)

"ลองไปดู เดี๋ยวคุณก็รู้เอง"

ชายหนุ่มคว้ามือซ้ายของจินมี จับมือเธอแล้วเดินออกจากดาดฟ้า จินมีถูกเขาจูงลงบันได มือขวาของเธอกำเหรียญหนึ่งดอลลาร์เอาไว้แน่น

เหรียญหนึ่งดอลลาร์ที่ได้รับเป็นของขวัญเมื่อแปดเดือนก่อนยังคงอยู่ในกระเป๋าสตางค์ของจินมี เธอคิดว่าในที่สุดก็หาผู้ชายที่มอบโชคให้ตัวเองเจอแล้ว แต่เขากลับหายไปต่อหน้าต่อตาอีกครั้ง *ได้โปรดกลับมาอีกครั้งเถอะ* จินมีหยิบเหรียญออกมาลูบและอธิษฐานในใจ หวังว่าคำพูดของชายหนุ่มที่บอกว่าเหรียญนำความโชคดีมาให้จะเป็นความจริง จินมีนั่งรอข่าวจากตำรวจที่ล็อบบีของโรงพยาบาลท่ามกลางคนไข้อยู่นาน *จะเอาแต่รออยู่อย่างนี้เหรอ* ขณะที่ความกังวลโถมเข้ามา สายตาของหญิงสาวก็หยุดอยู่ที่คำบรรยายข่าวในโทรทัศน์

ชายไม่ทราบชื่อตกจากตึกสูง

จินมีคว้าหัวใจที่หล่นวูบแล้ววิ่งไปที่สถานีตำรวจ เธอยืนกรานกับตำรวจที่รับผิดชอบคดีว่าจะตรวจสอบชายนิรนามคนนั้นด้วยตัวเอง

แม้ว่าตำรวจจะลำบากใจ แต่เมื่อเห็นสีหน้าดื้อดึงของจินมี เขาก็ยกโทรศัพท์มือถือขึ้นมาราวกับว่าไม่มีทางเลือก หลังจากตรวจสอบสถานที่เกิดเหตุทางโทรศัพท์ เขาก็พาจินมีขึ้นรถและออกเดินทางไปยังสถานที่เกิดเหตุ ตำรวจพูดอย่างไม่เข้าใจ

"คุณกำลังตามหาคนที่ชักดาบค่ารักษาจริงเหรอ ดูท่าทางอย่างกับเป็นคู่แต่งงานกันจริงๆ"

จินมีเองก็ตกใจไม่แพ้กันที่เป็นห่วงความปลอดภัยของชายหนุ่มมากขนาดนี้ *เพราะชีวิตคนต้องมาก่อน ก็แค่นั้นแหละ* จินมีมองออกไปนอกหน้าต่างด้วยความว้าวุ่นใจแล้วสัญญากับตัวเองว่า ขอแค่เห็นว่าอีกฝ่ายมีชีวิต

อยู่หรือตายแล้วก็พอ เธอจะไม่สนใจเขาอีก

รถกำลังมุ่งหน้าไปยังโรงพยาบาล ย้อนกลับไปทางที่จินมีมา จินมีสังเกตเห็นเสื้อโคตที่คุ้นเคยห่างจากโรงพยาบาลประมาณห้าร้อยเมตร เพราะต้องรีบไปทำงาน เธอจึงเอากระเป๋าเดินทางไปเก็บที่บ้านไม่ทัน มันวางทิ้งไว้ข้างเตียงในห้องผู้ป่วยของชายหนุ่ม และในกระเป๋าเดินทางใบนั้นก็มีเสื้อโคตที่เธอตั้งใจจะเอามาคืนผู้ชายคนนั้นเมื่อเจอกัน แต่ผู้ชายที่สวมเสื้อโคตตัวนั้นกำลังเดินอยู่บนทางเท้าอย่างไร้จุดหมายพร้อมกับเฝือกบนมือข้างหนึ่ง

“เดี๋ยวก่อนค่ะ!”

จินมีจับไหล่ตำรวจและขอให้หยุดรถ ตำรวจซึ่งไม่รู้ต้นสายปลายเหตุจึงจอดรถที่ไหล่เขา เธอวิ่งไปหาชายหนุ่มพลางร้องตะโกน

“นี่คุณ! คุณจะไปไหนน่ะ ทำไมต้องหนีด้วย”

“เฮ้ คุณจะไปไหนน่ะ หนีไปทำไมครับ”

แต่ดูเหมือนว่าผู้ชายคนนั้นจะไม่รู้สึกตัวเลย เขาเอาแต่ก้าวไปข้างหน้าราวกับไม่รู้ว่าเสียงนั้นเรียกเขา จินมีหายใจหอบ เธอคว้าไหล่ชายหนุ่มให้หันมาทางเธอ

เฮ้อ...เจอแล้ว! ผู้ชายที่ตามหามาทั้งวัน ในที่สุดก็ยืนอยู่ตรงหน้าแล้ว จินมีถอนหายใจเบาๆ บางทีมันอาจจะเป็นการเล่นซ่อนหาที่ยาวนานที่สุดในชีวิตเธอ อย่างไรก็ตาม ชายหนุ่มกลับเอาแต่จ้องจินมีด้วยแววตาสงสัย

“คุณรู้จักผมเหรอครับ”

จำกันไม่ได้สินะ! จินมีไม่อาจตอบผู้ชายตรงหน้าว่าเธอจำเขาได้ และไม่อาจตอบว่าปรากฏตัวอยู่ในหัวเหมือนแสงวาบอยู่บ่อยๆ ด้วย ขณะที่จินมีไม่สามารถตอบได้ง่ายๆ ว่าเธอรู้จักเขาหรือไม่และกำลังเลือกคำตอบอยู่นั้น ชายหนุ่มก็ถามอีกครั้ง แล้วคำถามนี้ก็ทำให้จินมีซึ่งรู้สึกโล่งใจที่หาคนเจอต้องประหลาดใจ

“ผมคือใครครับ”

มันไม่ใช่ปริศนาเชิงปรัชญาของสฟิงซ์ แล้วก็ไม่ใช่คำถามอะไรเอ่ยที่เอาไว้กวนโมโหอีกฝ่ายด้วย ผู้ชายตรงหน้ากำลังถามว่า 'ตัวเองคือใคร' จริงๆ *คุณเป็นใครงั้นเหรอ ฉันก็อยากถามคุณเหมือนกัน!*

ตอนเจอชายหนุ่มครั้งแรกที่นิวยอร์ก เขาได้แสดงความแข็งแกร่งแต่อ่อนโยนออกมาให้เห็น ทว่าผู้ชายที่ยืนอยู่ตรงหน้าเธอที่นี่ ตอนนี้ สีหน้าแบบนั้นกลับหายไปราวกับถูกลบด้วยยางลบ เหลือเพียงสีหน้าเหมือนเด็กน้อยอ่อนต่อโลกเท่านั้น ผู้ชายคนนี้จำไม่ได้ว่าตัวเองเป็นใครจริงๆ งั้นเหรอ

"คุณจำไม่ได้เหรอคะว่าตัวเองเป็นใคร"

ทันทีที่เธอถามซ้ำ ชายหนุ่มก็เงียบไปชั่วขณะราวกับหวาดกลัว จากนั้นจึงพยักหน้าช้าๆ ดวงตาของเขาฉายแววสับสนที่ให้ความรู้สึกต่างจากตอนเจอกันหน้าสนามบิน